

เทพีเขี้ยว สีออกชมพู

กาลครั้งหนึ่ง ณ บึงภาวนา
หมู่บ้านต้องสาป ที่ซึ่งสายสัมพันธ์ผลิบาน
เคียงข้างความตาย

อิงคริต

ไปรษณีย์ ส่งออก

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงครัต

หมู่บ้านถอดหัว

อิงครัต

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2569
จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์กาฬกาฬ
บรรณาธิการบริหาร : มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
บรรณาธิการเล่ม : ประภัสสร อวยจินดา
พิสูจน์อักษร : พรปวีณ์ โอทาทะ
ออกแบบปก : ณัฐริจันท์ กัจฉมาภรณ์
ออกแบบรูปเล่ม : รุ่งฤทัย ศรีสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อิงครัต.

หมู่บ้านถอดหัว.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2569.

272 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0755-1

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 หมู่ 10 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621, 0-2415-6507 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

คำนำนักเขียน

ผมคิดไว้ตั้งแต่เริ่มเขียนประโยคแรกในต้นฉบับ ว่าคำนำจะต้องยาวมากแน่ๆ เพราะผมไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้เขียนมันอีกเมื่อไหร่ นี่อาจเป็นบันทึกความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องราวที่เขียน รวมทั้งส่งคำพูดจากใจถึงผู้คนมากมายที่มีโอกาสได้พบเจอกันหรือไม่มีโอกาสนั้นอีกแล้ว ใครบางคนเคยพูดเอาไว้ว่า “โอกาสไม่รอจนเราทำสิ่งนั้นได้อย่างซ้ำของจงกระโดดเข้าหามัน” ผมจึงเหมือนปลาหิวกระหายที่สูบเหยื่อทันที เมื่อทางสำนักพิมพ์ยื่นมือเข้ามานำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะเขียน รื้อกันอยู่หลายรอบจนผมเองแทบถอดใจ กว่าจะมาเป็น “หมู่บ้านถอดหัว” ที่คุณกำลังถืออยู่ มันคือผลงานที่ผมเขียนเนื้อเกือบหนึ่งกริดเลือดไหลลงไปเต็มอัตรา

ผมเลิกเขียนนิยายไปเมื่อ 6 ปีก่อน เพราะแม่ของผมเสียชีวิต โรคซึมเศร้าคิดว่าตัวผมไปนานพอควร รู้ดีว่าตัวเองไม่ได้เก่งกาจมากพอที่จะพาตัวเองขึ้นมาตามหาโอกาสที่เคยเปี่ยมล้นเหมือนครั้งเป็นคนหนุ่มช่างฝัน แต่ในใจยังคงชื่นชมและอิจฉาผู้คนมากมายที่ทำฝันตัวเองให้สำเร็จได้ตั้งหัวง ผมจำไม่ได้ว่ากลับมาเขียนนิยายตั้งแต่ตอนไหน ทว่าสิ่งที่สัมผัสได้คือ ความปรารถนา ที่อยากเห็นชื่อตัวเองอยู่บนหนังสือที่วางอยู่ตามร้านสักเล่ม ไม่เคยหายไปไหน...กระทั่งรู้จักกาฬกาล

“หมู่บ้านถอดหัว” ถูกเขียนขึ้นมาในวันที่ผมยังขลาดเขลาและไร้ความมั่นใจว่ามันจะออกมาดี ใช้ความพยายามหนักเกินกว่าที่คิด

ในการปรับเปลี่ยนเนื้อหาจนเข้าที่ แต่เมื่อไฟมันติด จึงลุกกลาม ผมปั่น
ต้นฉบับเรื่องนี้อย่างเอาเป็นเอาตาย แก้มันซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนกว่าจะพอใจ
วางเส้นเรื่องทั้งความแฟนตาซีนิด ๆ คดีฆาตกรรมที่โหดปรานลงไป ถึง
อย่างนั้นนิยายเรื่องนี้อาจยังไม่สมบูรณ์แบบ แต่สำเร็จได้อย่างน่าพอใจ
ทั้งพร้อมที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มันจุดประกายให้ผมรู้ว่าความฝันของ
คนตัวเล็กตัวน้อยยิ่งใหญ่มากเพียงไหน และยังคงจะพาพวกเขาไปถึงปลายทาง
ให้ได้

ขอบคุณสำนักพิมพ์กาฬกาฬ ในเครือบีค ไทม์ ที่ให้โอกาสผม
พีมี ที่ให้ความผ่อนคลายและเป็นกันเอง นำรักกับผมเสมอ ตลอดมา
ครูเบ็ด มนต์ชีพ ผู้เป็นบรรณาธิการหลักของนิยายเล่มนี้ รู้ว่าครูคงเหนื่อย
มากๆ ตลอดช่วงเวลาที่ดูแลต้นฉบับเรื่องนี้ แต่ผมทำออกมาได้แล้วครับ
หวังว่าครูจะภูมิใจในตัวผม **บก. เปียโน** หนึ่งในทีมที่เข้ามาช่วยดูแล
ต้นฉบับ อีกทั้งที่มั่งงานในกาฬกาฬทุกๆ คน **พีชวิน พีพลอย พีภา
คุณอาร์ท** และคนอื่นๆ ที่เข้ามาสร้างความสุขระหว่างทาง รวมทั้งอ่าน
ต้นฉบับนี้ **เจ้าเปี้ยบ วรกันต์** ที่พูดคุยแลกเปลี่ยนกันบ่อยๆ ระหว่าง
เขียนงาน รวมทั้งจุดเริ่มต้นของผมกับบ้านหลังนี้ เพื่อนๆ ในกรุ๊ป
กาฬกาฬรีวิว รุ่นที่ 1 **พี้อย์ ภู ยอด นีอบ** ดีใจที่รู้จักทุกคนครับ

พี่สาวและพี่ชายที่ผมรักเสมือนครอบครัว คอยซัพพอร์ตผม
อยู่ตลอด **พี้นท์ พีแทม** รักเสมอ นะครับ เธอด้วย **พีมีริน** รู้ใช่ไหม ว่าถ้า
ช่วงหนึ่งไม่มีเธออยู่ในชีวิต ผมคงมาถึงจุดนี้ไม่ได้ อีกคนหนึ่งขาด
ไม่ได้หรอก เราเคยร่วมหลับนอนและลงอ่าง (ออนเซน) ด้วยกันมาแล้ว
พีเทพ คนที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ความฝันก้าวแรกเมื่อ 11 ปีก่อน พูดคุย

ทุกสิ่ง บริกรษาทุกอย่าง และกอดไว้ในวันที่ย่าแม่ เรามีสัญญาที่ให้กันไว้ อยู่ อย่าทำผิดสัญญาเด็ดขาดละ เพราะผมรักพี่และสัญญานั้นมากๆ ถึงจะเง่าใส่ไปบ้าง แต่กูไม่ผิดอะ! และอีกคนที่ผมเชื่อมั่นอย่างเหลือเกินว่าเขาได้ “อ่านผลงานผมทุกเรื่อง” ทั้งเรื่องสั้นและเรื่องยาว เป็นแรงบันดาลใจในหลายๆ สิ่งของการเป็นนักเขียน ทั้งเป็นวิทยากรที่ขับรถมารับผมไปอบรมในครั้งแรกเมื่อราวสิบปีก่อนด้วย พี่มิว ธวัชธรรมพ์ ผู้เขียน “บันทึกลับดับชีพ” คำพูดที่พี่บอกกับผมเมื่อครั้งเราเจอกันที่พัฒนาการ ผมไม่เคยลืมครับ คอมเมนต์ที่ผ่านๆ มา ทำให้ผมรู้ว่าตัวเองยังต้องพัฒนาอีก หวังว่าวันนี้ผมจะพัฒนาขึ้นบ้างแล้วนะครับ

สุดท้าย ผู้มีพระคุณของผม คุณพ่อ ที่ไม่เคยห้ามความฝัน รับรู้และยินยอมให้ทำมาโดยตลอด แม้ว่าแม่ๆ ของผมทั้งสองคนจะไปเจอกันอยู่ข้างบนแล้ว ก็น่าจะคงยินดีกับผมอยู่ รวมทั้งคุณด้วยครับ ผู้อ่านที่รักทุกคนที่ไล่สายตาอ่านเรื่องราวเรื่อยเปื่อยของผมมาจนถึงตรงนี้ เรากำลังจะได้ทำความรู้จักกันผ่านตัวอักษร “ไม่มีคุณ...ไม่มีผม”

อิงครัต

คำนำสำนักพิมพ์

การได้เห็นผลงานของนักเขียนหน้าใหม่ถือเป็นความน่าตื่นเต้นอย่างหนึ่งของวงการหนังสือ เพราะทุกผลงานมักมาพร้อมมุมมองวิธีการเล่าเรื่อง และจินตนาการที่แตกต่างออกไป “หมู่บ้านถอดหัว” ก็เป็นหนึ่งในนั้น

บรรยากาศลึกลับ ความเชื่อ และความรัก... ค่อยๆ เปิดเผยไปตามลำดับ ขณะเดียวกันเส้นเรื่องของการสืบสวนก็ยังคงดำเนินไปอย่างเข้มข้น ชวนไขปริศนาและเงื่อนงำต่างๆ อย่างยากที่จะคาดเดา

ท่ามกลางบรรยากาศของความลึกลับและการค้นหาความจริง ผู้เขียนยังค่อยๆ แทรกช่วงเวลาของความรู้สึกที่อบอุ่นและชวนให้หัวใจเต้นเบาๆ ทำให้เรื่องราวไม่ได้มีเพียงความตึงเครียดของการสืบสวนเท่านั้น แต่ยังมีมิติของความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครที่ช่วยเติมเต็มอารมณ์ของเรื่องให้มีชีวิตชีวายิ่งขึ้น

สำนักพิมพ์ยินดีอย่างยิ่งที่ได้มีส่วนร่วมในการนำผลงานเรื่องนี้มาสู่ผู้อ่าน และหวังว่านิยายเล่มนี้จะมอบประสบการณ์การอ่านที่ทั้งชวนติดตามและชวนให้รู้สึกอบอุ่นไปพร้อมกัน

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนนักเขียนหน้าใหม่ และหวังว่าการเดินทางผ่านตัวอักษรใน “หมู่บ้านถอดหัว” จะเป็นอีกหนึ่งเรื่องราวหนึ่งสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่าน

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชั้นเชิง และปัญญา

1

อันอะ (ไม่) พันกิ่งเธอ

ความจริงเดินตามร่องรอยแห่งความฝันวิปลาสนั้นอย่างไม่มีผิด
เพี้ยนแม้แต่ก้าวเดียว

ฝันร้ายฝังแน่นในความทรงจำของ **เช็ด** ครั้งแรกเมื่อตอนที่เขา
เรียนชั้นประถม

ทาวนส์แฮร์สหลังข้างๆ เลี้ยงหมาตัวโต ขนของมันฟูมฟูมสีทองอร่าม
ไกลเดิน รีทรีฟเวอร์ อายุสองขวบ ตัวเบ้อเริ่มเต็ม ชื่อเจ้าเบ้มตามขนาดตัว
เขาจำได้ดีว่าทุกเย็นหลังเลิกเรียน ตอนที่เจ้าของมันยังไม่กลับบ้าน
เจ้าเบ้มจะนอนหงาและครางหึ่งๆ อยู่ที่หน้ารั้วบ้าน ยืนจมูกยาวๆ
ออกมาทำท่าทำฟูดพิด ช่องว่างกว้างพอให้เขาสอดมือเข้าไปเข้าหยอก
กับมัน แต่เล็กเกินกว่าที่จะให้มุดลอดออกมา

ทุกครั้งที่เจอกัน มันจะดีใจ สายหางดุกดิก เข้ามาคลอเคลีย
ราวกับความเหงาทั้งวันหายไปเป็นปลิดทิ้ง เช็ดจะสอดสองแขนทั้งสอง
เข้าไปกอดเจ้าเบ้มให้แน่นๆ พุดคุยสะระตะ ราวกับเพื่อนที่ต่างสายพันธุ์
สื่อสารกันรู้เรื่อง กระทั่งตอนเย็น เมื่อเจ้าของกลับมา พี่สาวใจดียิ้มหวาน

จะพามันมาเดินเล่น และเช็ตก็จะเป็นคนถือสายจูงพามันไปตะลอนทั่วหมู่บ้านราวกับเป็นเจ้าของเสียเอง

เขาเคยขอแม่ ว่าอยากเลี้ยงหมา และได้ขอสุนัขมาว่า ถ้าเขาสามารถเรียนได้เกรดตามที่แม่ต้องการ จะให้เลี้ยง

นั่นจึงทำให้ได้เลี้ยงเจ้าเบิ้มอยู่อย่างนั้น เพราะไม่ว่าจะพยายามขนาดไหน ความรู้ความสามารถของเขาก็ไม่สามารถจุดเกรดที่คาบเส้นแค่ผ่านนั้นให้สูงขึ้นมาได้เลย แต่เช็ตก็บอกตัวเองว่าไม่เป็นไร ถ้าหากว่าเขาเลี้ยงหมาตัวใหม่ เจ้าเบิ้มก็คงเหงาแยะ

เช็ตเผลอหลับอยู่ที่โซฟาในห้องรับแขก ก่อนที่จะสะดุ้งสุดตัวเมื่อเขาฝันว่าเจ้าเบิ้มนอนจมกองเลือดอยู่ที่ปากซอย

เด็กชายกุลิกจอลุกขึ้นมาด้วยความตกใจ ถลันไปที่หน้าบ้าน ก่อนที่จะเห็นว่ารั้วลูกกรงเปิดออก แต่ไม่มีท่าทีว่าพี่สาวใจดีจะกลับมา หัวใจของเขาร่วงลงไปอยู่ตาตุ่ม ไล่สายตามองซ้ายขวาอย่างตื่นตระหนก จนกระทั่งเห็นกลุ่มชาวบ้านยืนออกกันอยู่ที่หน้าปากซอย

บ้านของเขาอยู่หลังสุดท้าย บ้านเลขที่ 20 จำได้แม่นยำว่าวิ่งออกไปสุดกำลังโดยไม่ใส่รองเท้า ไม่สนใจกรวดแหลมคมที่ทิ่มตำเท้าจนเลือดซิบ กระทั่งร่างเล็กจ้อยสามารถแหวกกลุ่มฝูงชนเข้าไปในพื้นที่ว่างได้ แล้วเสียงกรีดร้องราวจะขาดใจก็ดังขึ้นมา เมื่อเช็ตเห็นเจ้าเบิ้มนอนจมกองเลือดอยู่ตรงหน้า ลักษณะเดียวกันกับในฝันร้ายที่ปลุกเขาให้ตื่น - ตื่นมาเพื่อพบกับความจริงที่โหดร้ายกว่าหลายเท่า

นั่นคือฝันร้ายครั้งแรกในทรงจำ ฝันที่ทำลายทุกความสุขในชีวิตของเขาไปจนหมดสิ้น เด็กชายภาวนาด้วยทุกสิ่ง ให้ฝันร้ายครั้งนี้เป็น

ครั้งสุดท้าย แต่ดูเหมือนอะไรก็ตามที่รับคำไว้ก่อนจะสนุกกับการได้เห็นเขาเสียใจทรมันทูราย เพราะฝันร้ายที่ปรารถนาให้มันจบสิ้น... กลับเป็นเพียงการนับหนึ่ง!

และมันก็ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องเลวร้ายอีกมากมายเกี่ยวกับความตายที่เข็ดไม่อาจหลีกเลี่ยง!

เข็ดเกลียดความฝัน... ฝันร้ายของเขา มักเป็นลางบอกเหตุความตายของอะไรบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นคนรู้จัก สัตว์เลี้ยง เพื่อนบ้าน ญาติที่เคยพบเจอกันเพียงคนเดียว หรือกระทั่งหมาแมวจรรมิถนน ทั้งหมดจะถึงชาติเหมือนเช่นที่เขาฝัน และไม่มีสักครั้งที่เข็ดจะแก้ไขอะไรได้ ทุกคนที่ปรากฏแหวะเวียนในภวังค์แห่งความมืดดำจะตาย ตายกันหมด!!!

กระทั่งเขาเรียนจบชั้นประถม... ฝันร้ายนั้นก็หายไป

แล้วทำไมเขาจึงนึกถึงจุดต่างพร้อมในชีวิตนี้ขึ้นมาอีกอย่างนั้นนะหรือ ?

เพราะฝันร้ายครั้งนี้... มีเพื่อนของเขาในนั้น

มันกลับมาในรอบเกือบสิบปี ลางร้ายที่ไม่ปรารถนาจะรับรู้สิ่งที่เห็นคือดวงตาเหม่อลอยไร้แววของ บิ๊ก เพื่อนที่เขารักที่สุดในชีวิต ชูदनักศึกษาเปรอะเลือด นอนแน่นิ่ง มันติดตาและหลอกหลอนทุกรายละเอียด กระทั่งตอนที่กระซอกตัวเองเพื่อหลบหนีสู่ความจริง สำหรับเข็ดแล้ว... มันคือหายนะ

วันนี้เป็นวันรับเอกสารวุฒิมัธยมศึกษา ทุกๆ คนที่เรียนจบทั้งระดับปวช. และ ปวส. จะต้องแต่งตัวด้วยชูदनักศึกษาเรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อไปรับเอกสารโดยพร้อมเพรียง ถ้าฝันร้ายของเขากำลังบอก

อะไรสักอย่าง ไม่มีวันไหนที่บิกต้องสวมชุดนักศึกษาอีกแล้วนอกจากวันนี้...หมายความว่าทุกอย่างกำลังจะเกิดขึ้น!

ในความฝัน ท่ามกลางผู้คนมากมาย การจรรยาบรรณพลุกพล่าน เสียงเพลงบรรเลงจากภายในสถาบันแว่วดังบอกเวลาแปดโมงตรง สัญญาณที่บอกว่าทุกคนต้องเตรียมตัวเข้าแถว...แต่บิกนอนอยู่ตรงนั้นริมทางม้าลายที่จะข้ามเข้าวิทยาลัย

มันจะเกิดขึ้นตอนแปดโมงตรง...ถ้าไปทันเขาอาจจะเปลี่ยนไม่เสีย...ครั้งนี้จะเปลี่ยนมันให้ได้!

ชายหนุ่มตะลึงตะลันวิ่งลงจากห้องด้วยชุดที่เขาสวมนอนเพียงเสื้อกั๊กกับบ็อกเซอร์ลายตารางหมากรุก กระโจนออกนอกบ้านควมมอเตอร์ไซค์คันโปรดแล้วขับออกไปโดยเสียงเรียกของผู้เป็นแม่ไม่อาจทัดทาน นาฬิกาบนหน้าปัดบอกเวลาเจ็ดโมงยี่สิบนาที หากเขาบิดแบบลิ้มเป็นลิ้มตาย จะไปถึงหน้าวิทยาลัยในอีกยี่สิบนาที

ขอให้ทัน!

รถมอเตอร์ไซค์จอดลงที่จุดจอดหน้าร้านชำแห่งหนึ่ง ในตรอกเล็กๆ ข้างสถาบัน เขี่ยกนูโทรหาเพื่อนทันทีอย่างรีบร้อน

“ว่าไงมึง...กลัวกูไม่ตื่นหรือ?”

“ไอ้...ไอ้บิก มึงอยู่ไหน?” เขี่ยตะลึงตะลันแทบไม่เป็นภาษา ตอบคำถามด้วยคำถาม “มึงมาถึงหน้าวิท’ลัยยัง?”

“กำลังลงจากสองแถว เวลาเหลือเฟือ มึงมาถึงแล้วหรือ...งั้นก็ไปรอกูที่หลังอาคารสามเลย”

“ไม่...ไม่ใช่ ไอ้บิก ม...มึงอย่าเพิ่งเข้าวิท’ลัยตอนนี้ มึง...อยู่ตรงไหน

กูจะไปหา”

“กูก็บอกอยู่ว่ากำลังจะลงรถ มึงจะมาหาทำเหี้ยอะ...เฮ้ย!”

เสียงในสายหยุดลงไปเท่านั้น ทั้งๆ ที่สายยังไม่วาง ในไม่กี่วินาทีถัดมา ก็ได้ยินเสียงความโกลาหลผ่านสายที่ยังคงแนบหู เชื่อมั่นว่ามันเกิดขึ้นแล้ว

“ไอ้บีก!!!” สมองตื้อตัน ไม่มีคำตอบให้กับสารพัดคำถามในหัว รู้เพียงแค่ว่าทำอะไรก็ได้...ไปหาบีกให้เร็วที่สุด!

เสียงกรีดร้องพร้อมกับบรรดานักศึกษาที่กรูกันออกมาจากตรอกเล็กๆ ตรงหน้าเป็นสัญญาณว่าเขามาถูกทาง แต่เข็ดยังหาเพื่อนของเขาไม่เจอ ชายหนุ่มพยายามตั้งสติทั้งที่ลนลาน กระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นตรอกเล็กๆ ด้านขวามือ บีกกำลังวิ่งหน้าตาตื่นตรงมา พร้อมกับกลุ่มนักศึกษาสถาบันคูริซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมานาน

“ไอ้บีก...ทางนี้!” เข็ตส่งเสียงเรียกเพื่อนให้รู้ตัว พลางวิ่งสวนบีกเข้าไป กระโดดถีบกลางอกหนึ่งในคูริจนล้มคว่ำ

พวกมันมีกันห้าคน อาวุธครบมือทั้งกระบอง หน้าสาม และเหล็กท่อน เข็ตเหลือบมองรอบตัว เห็นท่อนเหล็กค้ำแผงขายของวางอยู่จึงคว้าขึ้นชู สถานการณ์ชะงักลงได้ชั่วคราว

“กลับไปให้หมดไอ้พวกเหี้ย” เข็ตตะคอกเสียงหนักข่มขวัญ ยืนประจันหน้า ทำใจดีสู้เสือทั้งที่มีมือสั้นระริก ยังคิดไม่ออกว่าสองต่อห้าจะหาความได้เปรียบจากตรงไหน

“ไอ้เข็ต เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับมึง” บีกพูดขึ้นหลังจากตั้งหลักได้

“เกี่ยวแน่ไอ้สัตว์” เข็ตพูดผ่านไรฟัน “มึงไปทำเหี้ยอะไรมา?”

“ค่อยๆ หนีก่อน” แม้บิกจะยืนเคียงข้างเพื่อน วางท่าไม่กลัวเกรง หากแต่ร่างกายกลับไม่สามารถเก็บซ่อนความตื่นตระหนกที่มีได้ แม้แต่น้อย

“เลือก... ให้อีหี้ย!” ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ใบหน้าคมสัน ผิวเข้มคล้ำ เกรียมแดดตะโกนกร้าว แม้จะดูเหมือนตั้งใจพูดใส่เข็ชต์ แต่สายตาอาฆาต มาดร้ายมองเลยผ่านไปยังบิก “กูจะเคลียร์กับให้อีบิก มึงไม่เกี่ยวอย่าเจอ”

“เมียมึงมาอยู่กับกูเอง... เป็นหี้ยอะไรไม่ไปเคลียร์กับเมียมึงล่ะ” บิก ตะคอกกลับไป นั่นทำให้เข็ชต์เข้าใจสถานการณ์ทั้งหมด

“คนของกูเดี่ยวๆ เกลี้ยเกี้ยวเอง ตอนนี้อยากเคลียร์กับมึงก่อน... หน้าตาก็ดีไม่น่ามาอยู่กับเมียคนอื่นเลยวะ”

“ก็มึงหน้าหี้ยไงให้อีห่านोट ผู้หญิงเขาเลยไม่เอาไง” บิกสวนกลับ จนเข็ชต์ที่อยู่ข้างๆ ถึงกับปรามความปากไวของเพื่อนไม่ทัน

“ไอ้ชาติหมา!” สิ้นเสียงกริ้วกราดตวาดกร้าว คู่อริก็วิ่งเข้าไปใส่ทันที เพราะบิกดันไปกวนน้ำให้ชุ่นเสียแล้ว

ชายหนุ่มผิวเข้มหุ่นหั่นทะยานเข้าหาพร้อมตัวดหน้าสามฟาดใส่ สุดกำลัง เข็ชต์รีบผลักบิกให้พ้นวิถีแบบเส้นยาแดงผ่าแปด แล้วเอี้ยวตัว หลบเหล็กในมือเข้ากลางลำตัวจนอีกฝ่ายชะงัก บิกทรงตัวประเคนหมัด เข้ากลางแก้มขวาจนนือตลัมลง

ยังเหลือคนที่มาด้วยกันอีกสี่ ทั้งหมดพอเห็นความได้เปรียบ กูรูกัน เข้ามาปิดล้อม สองเพื่อนรักหันหลังชนกัน เรื่องวันนี้ไม่จบด้วยการเจรจา และเข็ชต์ก็จะไม่ยอมให้มันลงเอยเหมือนในฝันเช่นกัน - สองต่อสี่ ต้องมีสติให้มากเป็นสองเท่า

ไวเท่าความคิด หนึ่งในสี่หวิดอาวุธในมือเข้ามาอีกกระลอก เช็ดเป็นคนหลบได้แล้วสวนกลับ ทว่ามีอีกคนที่พุ่งมาจากมุมอับ

“เช็ดก็ม!” บิ๊กตะโกนบอก อาศัยความคล่องแคล่วมากกว่า หันมาจดหัวเช็ดให้ก้มต่ำ ตะเข้ข้างคนที่ปองร้ายเพื่อนจนเสียหลักอาวุธหลุดมือไป

“มึงก็ม!” เช็ดคิดว่าอาวุธใกล้ตัว กระซอกคอเสื้อบิ๊กเหวี่ยงไปอีกทาง เพื่อให้หลบพ้นการลอบทำร้ายด้านหลัง อาศัยความคล่องแคล่วที่มีมากกว่าพาดข้อมือให้อาวุธร่วง แล้วพาดซ้ำเข้าที่ลำตัวอีกครั้งจนล้มกองตอนนี้เหลือสองต่อสอง

มีจังหวะให้หนีแล้ว นั่นคือจุดประสงค์หลัก เขาไม่ได้ต้องการสู้จนวินาทีสุดท้าย แต่ต้องการพากันออกไปจากบริเวณนี้ เช็ดหันมองซ้ายขวาเพื่อหาทางหนีทีไล่ ทว่าความหวังกลับพังทลายลงไปตรงหน้า เมื่อเสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัด เสียงก็กักก้องกัมปนาทฉีกกระซอกความหวัง เป็นเสียงๆ บิ๊กล้มลงไปต่อหน้า กรีดร้องด้วยความเจ็บปวดขณะที่นิ้วอดลุกขึ้นมา

ส่วนผลสมระหว่างความกลัวและความเดือดดาลกลายเป็นห้วงอารมณ์สะเปะสะปะ สองคนที่ยังเหลือถูกเช็ดจัดการได้อย่างรวดเร็ว เพื่อเปิดทางหนี บทสรุปในใจคือสู้มากกว่านี้ไม่ได้...มันมีปืน!

“วิ่งไ้อ์บิ๊ก...ทนนอย!” เช็ดรวบรวมเรี่ยวแรงสุดกำลัง ดิ่งแขนเพื่อนพาดคอ “ไปให้ถึงมุมตึก...นิดเดียว!”

บิ๊กกอดพัน พยักหน้า ผื่นกาวเท้าตามเพื่อนไป แต่มันเจ็บปวดเกินกว่าที่คาดไว้ ร่างกายสิ้นสะท้านไม่ขยับตามต้องการ เหงื่อแตกเต็มหน้า

รูปหนึ่งในความคิดทักท้วงขึ้นว่าหากยังกระตองกันไปอย่างนี้ จะไม่มีใครรอดไปเลยสักคน แรงเฮือกสุดท้ายเขาจึงไม่ได้ใช้มันเพื่อนี่ - บิ๊กกัดฟันกรอด ผลักเข็ชต์ให้ถอยห่าง แล้วทิ้งตัวลงกับพื้นอย่างจำนน

“.....” เข็ชต์ตกใจสุดขีดกับการกระทำของเพื่อน ทว่าเมื่อหันมองกลับเห็นรอยยิ้มชมชื่นและเสียงตะโกนจากความรู้สึกที่ดังกึกก้องจากจิตใจที่ระส่ำระสาย

กูรักมันนะเพื่อน แต่อย่ามาตายเพราะกูเลย!

เข็ชต์ตั้งท่าวิ่งกลับไปหาเพื่อน ทว่าในจังหวะนั้นคู่อริอีกคนก็วิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว มันกระโจนข้ามร่างคนเจ็บอย่างไม่แยแส มีดยาวฟุตเศษในมือเงื้อง่าขึ้นสุดองศา เป้าหมายคือตัวแสบในเรื่องนี้อย่างเข็ชต์เพียงคนเดียว!

“สัตว์เอ๊ย!” เข็ชต์ตะโกนอย่างเดือดดาลแล้ววิ่งเข้าไปใส่อีกฝ่ายราวกับคนไร้ความคิด แต่เขาเสียบ๊ิกไปตอนนี้ไม่ได้ ไม่อยากพ่ายแพ้ให้กับฝันร้ายอีกแล้ว “มึงก็มาดิ... ไข่แม่เย้X!!!”

แสงสีเงินยวงสะท้อนวูบวาบในดวงตา เมื่อมีดถูกฟันลงมาสุดแรง!

ในวินาทีที่เข็ชต์หลับตาลงเตรียมรับชะตากรรม ร่างกายกลับถูกเหวี่ยงอย่างแรงจนลอยคว้างอย่างไม่ทันตั้งตัว แผ่นหลังอัดกระแทกกับกำแพงอีกฝั่งอย่างรุนแรง จุกจนพุดอะไรไม่ออก แต่ร่างกายกลับไร้ซึ่งบาดแผลจากคมมีดที่น่าองงน

“มึงเป็นใครวะ!!?” ชายถือมีดตะโกนลั่นอย่างหัวเสียกับคนที่เข้ามาข่มขำม “เสือกเหี้ยไรนักหนาไอ้สัตว์!”

สิ่งแรกที่ปรากฏแก่สายตาเข็ชต์คือเลือดที่สาดกระจ่ายเป็นทาง

ตามแรงเหวี่ยงของมีด ใครบางคนยื่นค้อมตัวเซถลาล่าถอยไปหลายก้าว
ชุดนักศึกษาแขนยาวสีขาวสะอาดถูกย้อมจนแดงฉานในพริบตา

เข็ตรู้จักคนๆ นั้น คนที่เอาตัวเข้ามารับมือมีดแทน มีคำถาม
มากมายแต่ไม่ใช่ตอนนี้ เขาสนใจแค่บิกคนเดียวเท่านั้น

“ไ้บิก...วิ่ง!!!” เข็ตแหกปากลั่น

“.....”

ทว่าบิกไม่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ อีกแล้ว เขาสติแตกจนไม่อาจ
ควบคุม เมื่อเห็นวินาทีที่คมมีดปาดเฉือนผิวหนังชายหนุ่มนิรนามในระยะ
ประชิด จนเลือดสาดกระเซ็นเต็มหน้าและร่างกายตัวเอง

กลิ่นคาวของความตายโชยชายคลุ้ง ภาพแสนโหดร้ายฉายวนจน
ติดตาไม่อาจลบ ซ้ำอยู่ในจิตสำนึกไม่จบสิ้น เนื้อตัวสั่นเทิ้ม ลมหายใจ
กระชั้นถี่จนเจียนขาดหวัง รู้ว่าต้องหนีแล้ว...แต่ไม่รู้ต้องหนีอย่างไร ?

“อ...ไ้บิก บิก!!!” เข็ตละล่ำละลักเร่งเร้า เมื่อเห็นว่าน็อตเดิน
เข้าใกล้ขึ้นเรื่อยๆ แวดตาและสีหน้าที่แสนโหดเหี้ยมดูราวกับไม่ใช่
คนรุ่นเดียวกันเลยสักนิด ตอนนี้อีกฝ่ายไม่ต่างจากปีศาจจากขุมนรก

“บาย...ไ้ซ้ครอก” น็อตยกปืนขึ้นเล็งอย่างไม่ลังเล แสยะยิ้ม
เย้ยหยันอย่างมีความสุขที่ได้...ลั่นไก!

เข็ตพุ่งเข้าหาเพื่อนรักสุดแรงเกิด แต่กลับมีเพียงความเงิบงัน
ภายหลังเสียงระเบิดของดินปืน ความไร้อำนาจกลายเป็นแรงกดดัน
ที่ไม่อาจรับไหว ความคิดกระจัดกระจาย สติแตกสลายไปพร้อมๆ กับโลก
ทั้งใบ

บิกทิ้งตัวลงนอนแน่นิ่งกับพื้น ดวงตาที่มองกลับมาว่างเปล่า

เหม่อลอย หน้าผากปรากฏภูฏาระสุนที่เจาะทะลวงกะโหลกกระเบิดสมอง เป็นจุด พรากลมหายใจและอนาคตคนๆ หนึ่งไปในพริบตา

เสียงผีเข้ารัวขึ้นอีกครั้ง พวกมันทั้งห้าคนพากันวิ่งหายไป แล้วเมื่อหนึ่งในนั้นพูดขึ้นว่า *ไอ้เหี้ย...แม่งตายแล้ววะ*

เหลือเพียงเซ็ตที่ล่องลอยคว้างคว้างอยู่กับภาพวินาทีสุดท้าย ที่เพื่อนรักถูกพรากไปต่อหน้าต่อตา

“มึง!!!” หางตาตวัดอย่างขุ่นแค้น หันมองชายหนุ่มแขนงอกเลือด ที่ทิ้งตัวพังก่าแพงอย่างหมดเรี่ยวแรง เซ็ตกระซากตัวเองลุกขึ้นแล้วซัดหมัดเข้าใส่ไบหน้าอีกฝ่ายเต็มแรงจนล้มลงตรงหน้า “เพราะมึง...ไอ้เก่า ไอ้เหี้ย มึงทำให้บ๊ิกต้องตาย...เพราะมึง กูถึงช่วยบ๊ิกไม่ได้ เพราะมึง มึงมึง!!!”

ความโกรธแค้นทำให้คนสูญเสียเพื่อนรักหน้ามีดตามัว ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้วโดยสมบูรณ์ เหตุผลกลายเป็นสิ่งไม่จำเป็นเมื่อเซ็ตก้าวเข้าไปยืนคร่อมร่างของเก่าแล้วรัวหมัดเข้าที่ไบหน้าอีกหลายต่อหลายครั้งพร้อมถ้อยคำหยาบคายที่ก่นด่าสาปแช่งนานาอย่างคนขาดสติ โดยที่ผู้ถูกกระทำไม่แม้แต่จะตอบโต้ใดๆ

เซ็ตลงไม้ลงมืออยู่อย่างนั้นจนสาแก่ใจ ก่อนแผดเสียงแห่งความเจ็บปวดและสิ้นหวังออกมาอย่างน่าสมเพช เดินกลับไปทิ้งร่างลงจมกองเลือดของบ๊ิก โอบกอด กิ่งเกลือก ทูรันทูราย พุ่มพ่ายท่ามกลางสายตาผู้คนมองด้วยความเวทนา

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไป...เซ็ตจ้องมองดวงตาเหม่อลอยไร้แววของบ๊ิกในชุดนักศึกษาสีแดงฉานอย่างสิ้นหวัง

เสียงสัญญาณเรียกเข้าแถวตั้งขึ้นประหนึ่งตอกย้ำทสຽບสุดท้าย
ของฉากนองเลือดที่เกิดขึ้นซ้ำสอง

ความจริงยังคงเดินตามร่องรอยแห่งความฝันวิปลาสนั้นอย่าง
ไม่มีผิดเพี้ยนแม้แต่ก้าวเดียว

2

ความจริงเป็นสิ่งที่ตาย

บิกมันชอบดอกไม้พวกนี้หรือ ?

เซ็ตยีนนิ่งหน้าโลงเย็นที่ประดับประดาไปด้วยดอกไม้มานานา สีสันสวยงาม แต่ไม่ยากจำได้ว่าไอ้บิกเคยบอกว่าตัวเองชอบดอกไม้สีหวานแบบนั้น มันคงกำลังทำหน้าที่เหยเกแล้วบอกว่าดอกไม้ที่กำลังโอบล้อมตัวมันในตอนนีโคตรจะแต่่ว พร้อมกับเดินหนีไป - ผู้คนเริ่มพลุกพล่านมีเพียงเซ็ตที่ยืนอยู่กับที่คล้ายเวลาหยุดหมุนชั่วขณะ ก่อนความรู้สึกตีบตันที่ลำคอ มือสั่นระริกราวกับลูกไฟเผาทั้งที่น้ำในแก้วเย็นเฉียบ

ควันธูปลอยพลิวผ่านหน้า ราวกับคำอำลาเสียดังนั้น สายตาของคนที่ยังไม่ขยับไปไหนสอดส่องแต่อะไรที่ไม่เป็นหลักแหล่ง พวงหรีดที่มุ่มซ่ายเฉียงนิดหน่อย บ้ายอาลัยรักเลยไม่ตรงดูไม่สวยงาม เขาเดินไปจับมันตั้งให้ตรง เพราะกลัวว่าเพื่อนเจ้าระเบียบจะบ่นเอา ผู้คนมากหน้าหลายตาเดินผ่านไปมา สนไหวกลับไปโดยไร้ซึ่งคำทักทาย

“พระจะสวดแล้วมึง” เพื่อนคนหนึ่งเดินมาบอก เซ็ตยังพยักหน้า โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร ร่างกายเบาหวิวพาตัวเองไปยัง

ที่นั่งหลังสุด แก้อี๋สีน้ำเงินวางเรียงเป็นแถว วางเปล่า เขาขยับเข้าไปนั่งตัวที่สอง โดยลืมไปว่า จะไม่มีใครมานั่งที่แก้อี๋ตัวแรก

ทุกอย่างช้าลง เสียงผู้คนพูดคุ้ยรำล่อม็องอลพังไม่ได้ศัพท์ กระทั่งการสวดอธิษฐานผ่าน เขายังคงนั่งอยู่ที่เดิมตรงนั้น ผู้คนเดินผ่านไปมา แต่เขี่ยยังไม่ขยับ รวากับนั่งดูทีวีที่รายการจบไปแล้ว แต่ไม่ต้องงារที่จะปิดมันลง หาอะไรคั่นเวลา หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาปลดล็อก แต่ไม่ได้ทำอะไรต่อ แสงสว่างจึงวูบดับลงเมื่อเวลาผ่านไปพักหนึ่ง ไม่นานทั้งศาลาก็ตกอยู่ในความสลัวราง ไฟเกือบทั้งหมดดับลงไปแล้ว เหลือเพียงแสงวิบวับระดับกล่องเหล็กที่มุมหนึ่ง

ผู้คนต่างหายกลับไป เวลาของพวกเขาจะต้องเดินต่อ เขี่ยเองก็เช่นกัน แต่เขายังรู้สึกเหมือนทุกอย่างหยุดลงตรงหน้า ภาพความทรงจำอันเลวร้ายซ้อนทับกับความฝัน ประโยชน์ของมันคืออะไรกันแน่ ทำให้เขาเจ็บปวด รู้สึกผิด หรือ ทำให้พยายามทุกๆ อย่างเพื่อจะแก้ไขในสิ่งที่เป็นไปได้

ถ้ามาเร็วกว่านั้น ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปมั๊ย ?

ความทรงจำ เสียงหัวเราะ และภาพที่เคยอยู่ด้วยกันไหลทะลักกลับมาเป็นฉากๆ ฉายวนอยู่อย่างนั้นแม้ความรู้สึกในเวลานี้จะรับแทบไม่ไหว แต่มันคิดถึง...มันคิดถึงจนไม่รู้จะพูดยังไง

เขี่ยไม่เคยเผื่อใจถึงการจากลา อนาคตที่วาดหวังไว้ยังคงมีแต่ปักอยู่ในนั้นเต็มไปหมดทุกเรื่องราว ยังอยากจะอยู่ด้วยกัน ทำอะไรด้วยกันอีกตั้งมากมาย - ภาพฝันทุกอย่างจึงวูบดับลง เพราะเขาคิดถึงอนาคตที่ต้องอยู่คนเดียวไม่ออก

“เซ็ด...”

“อ้อ” ชายหนุ่มขานตอบโดยไม่หันกลับไปมอง สายตายังคง ล่องลอยแว้งคว้าง ไม่จับจ้องสิ่งใด

“กลับเถอะ ฟุ้งนี้ค่อยมาใหม่”

“มึงกลับไปเลย คึนนี้กูจะนอนกับไอ้บิก” พุดจบจึงหันไปมอง ถึง ได้รู้ว่าคนที่มาคุยด้วยคือ กริช เพื่อนร่วมชั้นที่ให้ความช่วยเหลือ เกี่ยวกับคดีความที่เกิดขึ้นมา “ยังอยากอยู่กับมัน”

กริช มีน้ำชายเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่ เหตุสุดดั่งกล่าวอยู่ใน ความรับผิดชอบพอดี รายละเอียดต่างๆ ที่เซ็ดยังไม่พร้อมให้ปากคำ จึงมีกริชที่คอยช่วยเหลือ ให้ข้อมูลต่างๆ รวมทั้งชี้เบาะแสให้กับทาง เจ้าหน้าที่ สุดท้ายแล้ว แม้นักศึกษาที่ก่อเหตุจะถูกจับกุมตัวได้ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แต่นั่นก็คือสิ่งที่ควรจะมีเกิด - สิ่งที่ไม่ควรจะมีเกิดคือบิกโดน ยิงตาย

ภาพจากกล้องวงจรปิดของร้านค้าใกล้ๆ ช่วยขยายผล และเป็น หลักฐานให้กับเซ็ด ว่าเขาไม่ได้มีความผิดใดๆ กับเหตุการณ์นี้ และยัง ได้รับบาดเจ็บจากเหตุปะทะนั้นอีกต่างหาก ไม่ต่างกันเลยสักนิด ทั้งเขา และบิกก็ไม่มีความผิดด้วยกันทั้งคู่ ความแตกต่างเดียวคือสติที่ขาดหวัง ของคนที่แทบไม่มีสิ่งนั้น พรากเพื่อนของเขาไป...ตลอดกาล

กริชลากเก้าอี้แล้วทิ้งตัวนั่งลงข้างๆ ปล่อยให้ความเงียบไหลผ่าน ชั่วครู่ “กูไม่เข้าใจมึงหรือว่ามึงเสียใจแค่นั้น ไม่ได้สนิทกับไอ้บิกมา ตั้งแต่เด็กๆ เหมือนมึง แต่กูเสียใจนะที่คนอย่างมันต้องเจอกับเรื่องราว แบบนี้ ไม่มีมันห้องคงเงียบตลอดห้าปีที่เรียนด้วยกันมา ถ้าแมงมอึงอยู่

มันคงบ่นมึงตายห่า มึงชอบสร้างปัญหาให้มันอยู่เรื่อย ตอนนี่ก็เลือก
ต่อต้าน”

“กูแหม่งตัวปัญหาจริงแหละ”

“ใจเย็นไอ้เซ็ด กูไม่ได้ซ้ำเติมมึง”

“แหม่งช่วยกูมาทั้งชีวิต...แต่กูเลือกช่วยมันไม่ได้เลย”

“ใครมันจะไปชนะลูกปืนได้วะ...ฉิบหาย” กริซตบบ่าเพื่อน “มึง
ทำทุกอย่างเท่าที่มึงทำได้แล้ว คนเราแหม่งบางที่มันน่าหงุดหงิดตรงที่ไม่
สามารถแก้ทุกปัญหาได้นี่แหละ สถานการณ์แบบนี้ มีใครไม่หนีบ้างวะ
ก็มีแค่มึง กับไอ้เก๋า”

“ไอ้เซี่ยนนัน!” อยู่ๆ เซ็ดก็จูนเฉียวขึ้นมา สายตาที่หันมองคู่สนทนา
แปรเปลี่ยนเป็นความเกรี้ยวกราด “ถ้าแหม่งไม่เข้ามาขวางไอ้บิกแหม่งก็
ไม่ตาย”

“แต่มึงน่าจะตายห่าเอา” กริซถอนหายใจ ชยับตัวเล็กน้อยเพื่อ
ดึงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า “นี่ให้มึงดูเป็นกรณีพิเศษเลยนะ ถือว่า
เป็นเด็กเส้นเลย ภาพจากกล้องวงจรแวนั้นนะ ได้มาจากน้ำกู”

พูดจบ กริซจึงเปิดไฟลีวิตโอจากกล้องวงจรปิดที่ตั้งกล่าว แล้วยื่น
โทรศัพท์ให้กับเซ็ด เจ้าตัวหยิบขึ้นมาเปิดดูเจียบๆ มือสั่นระรัว เพราะมันคือ
สถานการณ์ที่คล้ายกับจะย่ำเดือนความเจ็บปวดเป็นครั้งที่สาม นี่คือ
ห้วงเวลาตอนที่บิกกำลังโดนยิง เสียงกีดพันกรอดดังขึ้นในความเจียบ

กริซอธิบายระหว่างที่วิตโอกำลังเล่นไปเรื่อยๆ แล้วเอื้อมมือมา
กอดหยุดเอาไว้ “ตรงนี้...ไอ้ห่านันแหม่งกระโดดข้ามไอ้บิกไปเลย เห็นมั๊ย
เป้าของมันไม่ใช่ไอ้บิก แต่เป็นมึง มีดยาวเป็นศอก ง้างสุดขนาดนี้

มองจากดาดฟ้าตึกไบฮอกยังรู้เลยว่ามันเล็งตรงไหนของมึง”

“.....”

“หัวมึงงอไอ้เซี๊ด กลางกระหม่อมเนีย...” วิดีโอเล่นต่อไป เป็นฉากที่เก่า บุคคลที่สามวิ่งเข้ามาจากมุมอับสายตาของกล้องวงจรปิด แล้วผลึกตัวของเซี๊ดอย่างแรงจนเขากระเด็นไปติดกำแพงอีกฝั่ง มีดพื้นพลาดหัวของเขาไปแบบเส้นยาแดงผ่าแปด แต่สิ่งที่เข้ามาจับมันแทนก็คือเก้าอี้ที่ชี้แขนกันเอาไว้จนได้รับบาดเจ็บสาหัส “ตอนนั้นมึงคงไม่ได้สังเกตอะไรหรอก แต่ที่ไอ้เก่าแหม่งทำคือการช่วยชีวิตมึงเว้ย ไม่ได้เสือกเข้ามาไม่รู้เรื่องสักหน่อย”

เซี๊ดยังคงตกอยู่ในภาวะวังค์ความเงียบ กระทั่งกรีซแค้นหัวเราะขึ้นมา

“แล้วมึงจำได้ปะ มึงทำอะไรจากนั้น ?”

“กู...”

“ไอ้ที่รับผมคุณเพื่อน มึงต่อยมันจนร่วงตรงนั้นแหละ ไม่พอ มึงยังซ้ำเข้าไปอีกไม่รู้กี่หมัด ทั้งๆ ที่แหม่ง...ทำให้มึงไม่ต้องหัวเบะ” กรีซดึงโทรศัพท์ขึ้นมา ปิดจอแล้วเก็บลงที่เดิม

เซี๊ดยังคงนิ่งเงียบ ไม่หือไม่อือ

“กูไม่ได้มาตำหนิหรือซ้ำเติมมึงหรอกนะ แค่อยากจะทำบอกว่าตอนนี้ มึงต้องตั้งสติให้มากๆ มากกว่าที่ผ่านๆ มา สิ่งที่มีงทำในตอนช่วยไอ้บีก มันก็สุดทางแล้ว แต่ถ้าไอ้เก่าไม่ช่วยมึง สิ่งที่จะเปลี่ยนไปคือมึงหัวเบะ ส่วนไอ้บีกก็ไม่รอด ตายคู่แข่ง - ตอนนั้นมึงอาจจะกำลังสติแตก แต่ไอ้เก่าแหม่งดันไปบอกกับน้ำกูกว่าไม่ประสงค์จะเอาเรื่องอะไรมึงเลย ที่ไปต่อยมัน ไม่งั้นมึงคงโดนพยายามฆ่าไปแล้วละ ส่วนไอ้ตัวที่พินยังง

ก็โดนหนัก มิ่งโชคตีมากนะเช็ด ฎมาบอกมิ่งเท่านี้แหละ ไปนะ...จัดการ
อารมณ์ให้ไวละ”

กรีซตบไหล่เพื่อนอีกสองครั้งก่อนที่จะลุกไป ถ้าสิ่งที่เขาควรทำ
คือการเตือนสติเช็ดให้เจ้าตัวเล็กกว่าวามและคิดอะไรให้รอบคอบขึ้น มันคง
ประสบความสำเร็จแล้ว จึงปล่อยให้เพื่อนนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง
ให้ได้ใช้ความคิดมากขึ้น ไม่ว่าจะวนอยู่กับความเสียใจที่มากเกินไป
จนหนูนวดตาบอดลืมนองทุกสิ่งรอบข้างและจมน้ำตาตาย

สิ่งหนึ่งที่กรีซคิดว่าอยากทำแต่ไม่ควร คือการให้อีกฝ่ายดูรูป
บาดแผลที่เก่าเอาตัวเข้ามารับมือแทน ว่ามันหนักหน่วงและรุนแรง
ขนาดไหน เพราะเก่าถูกนำส่งโรงพยาบาลเพื่อเข้าทำการผ่าตัดด่วน
คมมีดสะบัดกล้ำเนื้อและเส้นเอ็นบางส่วนจนขาดออกจากกัน น้ำชายที่
ติดตามเรื่องนี้อยู่ยังถึงกับส่ายหน้าเมื่อเห็นท่าที่ของหมอที่ไม่กล้ารับรองว่า
แขนของเก่าจะกลับมาใช้งานได้ตามเดิมร้อยเปอร์เซ็นต์

หันกลับไปดูอีกครั้งหลังจากที่เดินจากมาพอสมควร เช็ดนั่งค้อมตัว
ซบใบหน้ากับฝ่ามือ ร่างกายสั่นระริก แล้วจึงตัดสินใจเดินต่อไป เพราะ
รู้ดีว่าหากบิกอยู่กับเขา เช็ดคงได้รับการปลอบประโลมที่โหยหาแล้ว

การจากลาคือรางวัลที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงของเวลา มันจะมอบให้
กับผู้คนบนโลกไม่ว่าช้าหรือเร็ว เปลวไฟค่อยๆ ทำหน้าที่ในการส่งบิก
ไปสู่ภพภูมิใหม่ คงเหลือไว้เพียงภาพทรงจำในวงค์แสนเงียบงัน เช็ด
ยังคงยืนอยู่ตรงหน้าบ้านได้ จ้องมองบานประตูเหล็กค่อยๆ ปิดลงเพียง

ลำพัง แม้นคนอื่น ๆ จะทยอยกลับกันไปหมดแล้ว เหลือเพียงครอบครัวที่รอ ฟังสวดและกรวดน้ำ

ควันเข้มคล้ำที่ปล่องเมรุลอยคว้างสู่มืดฟ้าสีคราม เช็ดเหงนมอง แล้วพนมมือขึ้น น้ำตาแห้งเหือดไปแล้ว เขาสัญญาาก่อนที่ฝาโลงจะปิดลง เป็นครั้งสุดท้ายว่าจะไม่ให้เพื่อนรักได้เห็นน้ำตา การภาวนาครั้งนี้ จึงไม่ใช่เพื่อเว้าวอนขอในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เช่นให้เพื่อนคืนกลับมา แต่ เป็นการขอให้ตัวเองยังคงก้าวต่อไปในอนาคตได้โดยไม่ลืมกันและกัน

เช็ดเดินต่อโดยไม่หันมอง ทิ้งใครบางคนเอาไว้ในเปลวไฟที่ลุกโชน หอบเพียงรอยยิ้มและภาพในวันวานกลับมา... ภูษาจะบอกมึงว่ากู เป็นห่วงและรักมึงมากแค่ไหน!

เพื่อนบางคนที่ยังอยู่ร่วมฟังสวดยืนรออยู่ที่ตีนบันได เช็ดเช็ดหน้าขึ้น แล้วส่งยิ้มให้ทุกคน พยายามจะบอกว่าตัวเองไม่เป็นอะไรแล้ว แม้จะเก็บ สีหน้าไว้ไม่อยู่ก็ตาม - เขายังมีสิ่งที่ต้องทำ เมื่อวันที่สตีทวนคืนกลับมา เต็มเปี่ยม

เช็ดตรงเข้าไปหากริชซึ่งกำลังยืนคุยกับแขกเหื่อนในงานที่มุมหนึ่ง ร่วมกับผู้เป็นน้ำชาย เมื่ออีกฝ่ายเห็นจึงปลีกตัวออกมาทันที

“ไทมิ่ง... สีหน้าเข้มขึ้นแล้วนี่”

“ไอกริช ตอนนี้อยู่แกแหม่งเป็นไงบ้างวะ ยัง... อยู่โรงพยาบาล หรือเปล่า ?”

กริชยิ้มอ่อนๆ แวดตาเปี่ยมไปด้วยความยินดีเมื่อเห็นอาการของ เพื่อนเป็นไปในแง่บวก “กลับบ้านไปแล้ว การผ่าตัดค่อนข้างดี น้ำกูบอกว่า มันเพิ่งกลับไปเมื่อเช้านะ คง... ไม่กลับมาอีกแล้วมั้ง ก็เรียนจบกันแล้ว”

“กุ๊ยยังไม่ได้ขอโทษมันเลย ไม่ๆ กุ๊ยยังไม่ได้ขอขอบคุณมันเลยที่...ช่วยชีวิตกู”

สิ่งนั้นยังติดอยู่ในใจ ภาพที่เขาลบลิ้มไปชั่วขณะเพราะเอาแต่เพื่อนตัวเองเป็นหลัก นี่ไม่ใช่ความผิดเล็กน้อยที่สามารถมองข้ามได้ โดยไม่รู้รู้สึกผิดตามหลัง ตั้งแต่วันที่กรีซทำวงตึง เขาก็มีเรื่องของเก๋าหมูนวน อยู่ในสมองแทบจะตลอดเวลาปะปนกับความเสียใจจนละอะทะ ทั้งต้องขอบคุณที่ช่วยชีวิต และขอโทษที่ทำร้ายซ้ำเติมทั้งที่อีกฝ่ายร่างกาย โชกเลือด การกระทำของเขามันโหดร้าย ต่อให้ขอโทษไปแล้วจะไม่ได้รับการอภัยกลับมาก็ไม่ชุ่นเคือง...แค่ต้องทำ ต้องทำทั้งสองอย่างก่อน อย่างน้อยๆ รอยต่างปร้อยในความรู้สึกจะได้ไม่ต้องฝังแน่นไปจนตาย

“ปานนี้คงใกล้ถึงบ้านแล้วมั้ง หมายถึง...บ้านเกิดมันนะ” กรีซยิ้ม อย่างอ่อนโยน “โอเคขึ้นแล้วดิ ?”

“ก็ไม่ทั้งหมด แต่กูรู้สึกผิดกับแม่จิบหายเลย” เข็ตก้มมองฝ่ามือตัวเอง “กูต๋อยไปได้ไงวะ ตอนนั้นตัวแม่แดงเทือกไปหมดแล้ว...หน้ามันล่ะ ?”

“หล่อเหมือนเดิม ฟันกรามโยกนิดหน่อย” กรีซยกยิ้ม

“มึงรู้จักบ้านมันปะ ?”

“ใครจะไปรู้วะ เรียนคนละสาขา รู้แต่ว่ามันได้ทุนเรียนฟรีห้าปี เลยข้ามน้ำข้ามเขามาเรียนที่นี่ เมื่อก่อนอยู่หอตรงซอย 9 ไร่ที่ว่างกลับบ้าน ก็คือเขมารถมาขนของกลับไปแล้ว”

“มึงพากูกลับไปวิทาลัยหน่อย พวกอาจารย์น่าจะยังไม่ปิดเทอมมั้ง ?”

“สะ...ไปทำไมวะ ?”

“กูอยากได้ที่อยู่ไอ้เก่า”

“เดี๋ยวกู นี่มึงเอาจริง ?” กริชยันคิ้ว “บ้านมันไม่ใช่ใกล้ๆ นะ
นำกูบอกว่าแม่อีกนิดหนึ่งก็ถึงเพื่อนบ้านแล้ววะ”

“แล้วจะให้กูทำไง เรื่องเหี้ยๆ แบบนี้ให้กูโทรไปขอโทษมันคง
อายหมา” เขี่ยตั๊กไหล่ ตาละห้อยเหม่อลอย “กูตั้งใจว่าเอาไอ้บีกแล้วจะ
ไปหามัน ไปขอโทษมันต่อหน้า เพราะมันต่อให้แม่อยู่ในป่าในถ้ำกูก็ต้อง
ไปแหละ มึงช่วยกูได้ปะละ ถ้าไม่ได้เดี๋ยวกูไปเอง”

ชายหนุ่มตั้งใจไว้แล้ว แม้คำขอโทษไม่อาจทุเลาบาดแผลที่อีกฝ่าย
ได้รับ แต่หากเมินเฉยต่อความรู้สึกผิดทั้งปวง ชีวิตใหม่ซึ่งรอดพ้นความตาย
โดยมีความเจ็บปวดของเก่าเป็นเครื่องบรรณาการ คงไม่กล้าใช้มัน
ได้อย่างปกติสุขจนวันตาย

“แล้วเป็นอะไรจะไม่ได้วะ งานเสร็จแล้วมัย หรือต้องร่วมกรวดน้ำ
ด้วย เดียวกรวด”

“ไม่ต้องรอ” ความมุ่งมั่นเปลี่ยนเป็นความร้อนรน “ไปตอนนี่เลย”

กริชยกไหล่ คมพวงกุญแจในมือไปมาอย่างอารมณ์ดี “นั่นขึ้นรถ
กูไปส่ง”

หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ด้วยเหตุผลต่างๆ ที่ฟังแล้วไม่ได้เป็นเรื่อง
เสียหาย อาจารย์แผนกธุรการจึงถูกทั้งเขี่ยและกริชไว้ว่าอนจนเธอยอม
อ่อนใจ เรื่องราวอันเลวร้ายที่ผ่านมาไม่ใช่สิ่งที่จะลืมนไปง่ายๆ ไม่ว่าจะ
จะเป็นบรรดานักเรียน บุคลากร หรือชาวบ้าน ความตั้งใจของเขี่ยส่งผล
โดยตรงกับความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ทั้งสองจึงได้ที่อยู่ของเก่ามาในที่สุด

“บ้านบึงภาวนา” กริชพุด แล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเปิดแผนที่ดาวเทียม “ชื่อโคตรมงคลเลย...แต่ทางไปโคตรอัปมงคล”

“อะไรวะ ?”

“หมู่บ้านนี้แม่งไม่ขึ้นในแผนที่วะ รถุกิลแม่งเข้าไม่ถึงเหรวะ ?”

“เดี๋ยวก็ไปหาเอาเองนั่นแหละ แล้วตำบลขึ้นในแผนที่ไ่มั้ย ?”

“ตำบลนะขึ้น โน่นติดเขตชายแดนแหละชวาสุดของแผนที่ประเทศไทยเลย แต่งงฉิบหาย ยุคนี้มันยังมีหมู่บ้านที่ไม่ปรากฏในแผนที่อีกเหรวะ ?” กริชเกาหัวแกรก แล้วส่งโทรศัพท์ให้เพื่อนดู

“ช่างเหอะ เดียวไปถึงที่นั่นกูค่อยถามชาวบ้านแถวนั้นเอาปล่อยเวลานานขึ้นกูยิ่งรู้สึกผิดขึ้นเรื่อยๆ”

“แล้วมึงจะไปเมื่อไหร่ ?”

“เร็วที่สุดก็พรุ่งนี้”

กริสรีบโทรศัพท์ที่ถูกล่งคืน เก็บใส่กระเป๋า “มึงเอาจริงไ่มั้ยวะ เซ็ต อันนี้ไม่ได้กวนตีนนะ กูถามให้แน่ใจจริงๆ”

“ใจกูอยู่หมู่บ้านแม่งละ...แค่ตัวกูยังไปไม่ทัน”

“เค พรุ่งนี้แปดโมงเช้ารอกูหน้าบ้าน เดียวก็ไปส่ง บขส.”

“เออได้” เมื่อได้รับความช่วยเหลือ เซ็ตก็พอยิ้มออกได้บ้าง “ขอบคุณมึงมากที่ช่วยกู”

กริชยิ้มตอบ ยกกำปั้นชนเข้าที่อกของเพื่อนเบาๆ “ขอบคุณตัวมึงเองเถอะเพื่อน ที่กล้าจะทำอะไรแบบนี้”

3

หมู่บ้านที่ไม่ปรากฏบนแผนที่

เซ็ทไม่รู้เลยสักนิด...ว่าการเดินทางครั้งนี้ จะเปลี่ยนชีวิตของเขา
ไปตลอดกาล

รถทัวร์ใช้เวลาเดินทางยาวนานกว่าที่คิด กริซมาส่งเซ็ทที่ขนส่ง
ตอนประมาณเก้าโมงเช้า ก็เดินโตเต๋อยู่แถวนั้นจนกระทั่งสิบเอ็ดโมง
ที่ได้เวลารถออก จากจุดเริ่มต้นมุ่งหน้าสู่ปลายทางกินเวลาเกือบสิบชั่วโมง
นับว่าโชคดีที่นอกจากเสื้อผ้าสองสามชุด ก็หยิบหนังสือนิยายที่ชอบอ่าน
มากกว่าหนังสือเรียนติดมาด้วยอีกสองเล่ม

ตำบลปลายทางตั้งอยู่ในอำเภอที่ห่างจากตัวเมืองพอสมควร
จึงมีเพียงเขาคนเดียวที่ลงตรงจุดนี้ เซ็ทก็มองดูนาฬิกา อีกห้านาที
จะเที่ยงคืน นอกจากเจ้าหน้าที่ประจำสถานีที่นั่งสัปหงกไม่กี่คนแล้ว ที่นี้
เงียบเหงาและวังเวง สิ่งปลูกสร้างผ่านวันและเวลาจนเต็มไปด้วยร่องรอย
เก่าคร่ำ ไร่ข้าวแวนการบูรณะ...สรุปได้ว่าเขารู้สึกไม่ดีกับสถานที่แห่งนี้
สักเท่าไร

เสียงนกกาที่โหวกเหวกทำให้เซ็ทรู้ตัวว่าผลอหลับไปบนเก้าอี้

แถวยาว แต่ไม่รู้ว่าจะตั้งแต่เมื่อไหร่

ผู้คนเริ่มพลุกพล่าน ความอึดอัดที่คั่งค้างอยู่คล้ายบรรเทาลงไป ชีวิตชนบทเริ่มขับเคลื่อน เชื้อตถูกเรียกร้องด้วยรถเข็นขายข้าวเหนียว ไก่ทอดที่ส่งกลิ่นโชยขายยั่วยวน สบโอกาสจึงถามถึงจุดต่อรถที่จะเดินทางไปยังตำบลที่ตั้งใจไว้

“อ้อ...หนูเดินออกไปตรงถนนใหญ่ นะลูก แล้วเลี้ยวขวาไปสัก ประมาณสามช่วงตึก ก็จะมีเจอบรรตอยู่แถวๆ นั้นแหละลูก มาเที่ยวหรือ?” คุณป้าร่างท้วมเจ้าของร้านเอ่ยถามด้วยความอารมณ์ดี สำเนียงภาษากลางกระท่อนกระถั่น

“อ้อ ผมมาหาเพื่อนนะครับ ไม่ได้เจอกันนานแล้วตั้งแต่เรียนจบ”

“แห่มก็ว่าอยู่ แถวนี้ไม่ค่อยมีสถานที่ท่องเที่ยวด้วย” เธอหัวเราะร่วน

“แถมหน้าตาคนกรุงอย่างหนูด้วยแทบจะไม่เคยเห็น แต่ว่ารถที่ไปตำบลนั้นมีหลายสายนะลูก หนูจะไปไหนล่ะ ป้าจะได้บอกที่เดียว”

เขี่ยยิ้มตอบ “ผมจะไปบ้านหมู่บึงภาวนาครับ ป้าพอจะรู้จักมั๊ยครับ?”

“ว้าย...สรรหามีเพื่อนอยู่ไกลเหมือนกันนะลูก ที่นั่นนะไม่ค่อยมีใครไปหรอกนะ...มันไกลไกล”

“ไกลขนาดนั้นเลยหรือครับ?” เมื่อเจอประโยคเปิดแบบนี้ ความอยากรู้อยากเริ่มทำงานทันที “พอดีผมมีความจำเป็นนะครับ ยังไงก็ต้องไปให้ได้ ป้าบอกแค่จุดขึ้นรถก็ได้ครับ เดี่ยวผมจัดการต่อเอง”

“ที่เดียวกันนั้นแหละจ๊ะ แต่ว่ามันจะมีรถของบ้านบึงภาวนาโดยเฉพาะเลย มาบ้างไม่มาบ้าง” แม่คำตอบพลางส่งของให้กับเขี่ย

แล้วชวนคุยต่อ “หมู่บ้านนั้นน่าจะอยู่โน้น...ในเขาในหุบ ไม่ค่อยมีใครอยาก
จะไปหรอกจ๊ะ ชาวบ้านก็ไม่ค่อยจะลงมาเท่าไร บางทีเห็นสองสามคน
รถก็เลยไม่คุ้มน้ำมันจะวิ่งมั้ง เลยมาอาทิตย์ละวันบ้าง สองวันบ้าง
ถ้านั่งรถเข้าไปในตำบลนั้นอย่างเดียวนะ ป้าบอกเลยลำบาก”

“ขอบคุณมากครับป้า” เขี่ยยิ้มรับและตัดบท เพราะเริ่มรู้สึก
แล้วว่าคุยต่อไปก็ไม่จะมีอะไรมากมายไปกว่าความยากลำบากที่จะไปยัง
หมู่บ้านบึงภาวนา แต่ใจของเขามันตั้งมั่นมาแต่แรกแล้ว คงไม่มีอะไร
ยากไปกว่าการต้องนั่งเฉยๆ อยู่บนตู้เหล็กสีกกว่าชั่วโมงแล้วล่ะ

ดูเหมือนว่าวันนี้เป็นวันของเข็ด แค่เพียงเขาเดินออกจากซอย
ขนส่งที่ได้ยินใครๆ เรียกว่า *บขส. เก่า* ที่เคลื่อนตัวผ่านไปคือรถสองแถว
เก่าคร่ำ จวนจะพังแหล่มีพังแหล่ บริเวณด้านข้างรถ มีร่องรอยการเขียน
อักษรเส้นทางต่างๆ ที่ลอร่อนจนแทบอ่านไม่ออก ทว่าโชคยังดีที่
เขาเห็นคำว่า “ภาวนา” ได้ชัดเจนที่สุดในบรรดาคำที่ยังอ่านออก

“กูว่าไม่น่ายากแล้ววะ” เขี่ยรู้สึกโล่งอก เขาเก็บข้าวเหนียวไก่
ยัดใส่ช่องข้างเบาะ โยนขึ้นสะพาน แล้วออกเดินกึ่งวิ่งตามไปทันที โชคดี
ที่รถติดไฟแดง ชายหนุ่มจึงขึ้นเดินลัดเลาะไปตามเกาะกลางถนนที่
โล้นเลี่ยนแล้วกระโดดลงไปถาม

“ลุงครับ...ลุง” เขี่ยเคาะกระจกสีชาที่ฟิล์มหมดอายุลอกเป็นแถว
ดูน่าตลกฝั่งตรงข้ามคนขับ ครูเดียวกระจกก็เลื่อนลงพร้อมกับเสียงปืดๆ
ชายวัยเลยเกษียณผมสีขาวโพลนหันมามองด้วยดวงตาหริ่เล็กอย่าง
พิณิจพิเคราะห์

เสียงแหบแห้งตามอายุเอ่ยขึ้น “ว่าไงไอ้หนุ่ม?”

“ผมจะไปบึงภาวนาครับ...เอ่อ รถออกก็โมงครับ”

คนถูกถามตอบเข้าขาด “ออกเลยเนี่ย”

“ฮะ?” เข็ติดึงกับคิ้วกระตุก ยกนาฬิกาขึ้นมาดู นี่เพิ่งจะเจ็ดโมงตามความเคยชิน เต็มที่มันก็ควรจะเป็นเวลาที่รถเข้าจอดเทียบท่าไม่น่าใช่เวลาที่รถจะออกไม่ใช่หรือ? “ออก...เลยหรือครับ?”

“เออสิวะ ลุงไม่ได้จะมารับคน ลุงไปข้างนอกมากำลังจะกลับหมู่บ้าน ถ้าจะไปก็ขึ้นมาก่อน เดี่ยวจะไฟเขียวแล้ว” พุดจบ ประตูก็เด้งเปิดออกมาทันที “ขึ้นมา นั่งหน้านี้แหละ ไม่มีใครแล้ว”

เร็วเกินไป ทุกอย่างดูง่ายไปหมดราวกับว่าสวรรค์ส่งทางสะดวกมาเสิร์ฟตรงหน้า แต่ก็มากจนเข็ดแทบไม่เหลือเวลาให้คิด ไฟแดงเริ่มกะพริบ อีกไม่นานจะเปลี่ยนสี เขาถอดเบาะโยนนำไป แล้วโยกตัวขึ้นจับห่วงเหล็กเก่าๆ เพื่อเหวี่ยงตัวเองขึ้นไปนั่งบนเบาะหนังเทียมว่าแหวงเป็นรูโหว่จนมองเห็นฟองน้ำสีเหลืองชุ่มแต่มีราสีหม่นเป็นหย่อม คิดจะรังเกียจก็ช้าเกินไปแล้ว สัญญาณจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว เขาดึงประตูปิดแล้วรถก็ออกตัวทันที

เข็ติดึงหนึ่ง ทำตัวไม่ถูกเท่าไรหรอก สัมผัสถึงกลิ่นอับชื้นแปลกประหลาดจนอยากจะอาเจียน สองมือจับกันเกร็งแน่น พะอืดพะอมอยู่อย่างนั้นระหว่างที่รถเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างอึดอัดเหลือทน

“จะไปทำไมที่นั่น?” อยู่ๆ คนขับรถก็ถามขึ้นมาไม่มีปี่มีขลุ่ยน้ำเสียงแข็งกระด้างไม่เหลือแวบความเป็นมิตรเหมือนนาฬิกาที่ก่อนเลยสักนิด “ที่นั่นไม่ใช่จะให้ใครเข้าไปง่ายๆ หรือคะ”

“ผมเอ่อ ผมมาหาเพื่อนนะครับ เรี้ยนมาด้วยกัน”

“เพื่อน” ไม่พูดเปล่า เจ้าของบทสนทนาหันมาจ้องเข้ตจนดู
น่าขนลุก “ใคร ?”

ถ้าไม่คิดว่าจำเป็นต้องเดินทางไปที่นี่ เรื่องส่วนตัวแบบนี้เข้ตคง
ไม่ตอบ “ชื่อเก่าครับ”

“อ้อ...เราะะ” คนขับรถเปลี่ยนท่าที่ หัวเราะร่วน “ไอ้เจ้าเก่า...
ลูกอีเกศนี่เอง เออๆ เห็นว่ามันได้ดิบได้ดี ได้ทุนไปเรียนในเมืองใหญ่ เออๆ
แวะไปสักหน่อย เห็นว่าพ่อแม่มันจะให้กลับไปทำงานกับที่บ้าน คงไม่มี
เพื่อนฝูงมาหาเท่าไร”

“ครับ” เข้ตยิ้มแห้งกลางถอนหายใจ รู้สึกว่าทุกๆ อย่างคงจบแล้ว
หวังว่าจะไม่มีบทสนทนามากกว่านี้อีก

รถสองแถวเก่าคร่ำครึนี้ทำความเร็วได้แค่ห้าสิบกิโลเมตรต่อ
ชั่วโมงก็เครื่องสันชะท้านแล้ว มันแล่นไปบนถนนราวกับประดับประคอง
เอาไว้ด้วยโครงเหล็กกล้าเก๊ยยงไม่ต่างจากผู้เป็นเจ้าของ ตัวถังสีฟ้า
คงเคยสดใสเมื่อหลายสิบปีก่อน ตอนนี่เข้ตจนต่าง สนิมเกาะกินตาม
ขอบประตูและรอยเชื่อมเข้าไปซำมาจนบางจุดดูคล้ายผิวหนังฟอง
ตะปุ่มตะป่ำ

พื้นที่เมืองที่ใหญ่เหมือนจะเจริญอยู่บ้าง รถก็เริ่มลัดเลาะเข้าสู่
ทางหลวงชนบทที่รอบข้างเต็มไปด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม หลุมบ่อสลบซับซ้อน
ไม่เว้นช่วงให้หายใจ ทำเอาแผ่นเหล็กรอบคันรวมทั้งกระจังหน้า
สิ้นกระพือเมื่อรถกระแทกหลุมบ่อที่ไม่สามารถหลบเลี่ยงได้ ยานยนต์
คันนี้ไม่ได้วิ่งอยู่บนถนนหนทางด้วยศักยภาพตัวเองเพียงอย่างเดียว
แต่เพราะความเคยชินและประสบการณ์ของคนขับล้วนๆ ทุกครั้งที่ถนน

ไม่ปกติ แปรเปลี่ยนความตื่นเต้นกลายเป็นลึนระทึกราวกับเสียงดวง

ทั้งชีวิตเข็ตคิดว่าตัวเองก็เป็นสายแข็งคนหนึ่ง แต่ทั้งการเดินทาง
ที่ทุลักทุเล กลิ่นอับชื้นภายใน รวมทั้งกลิ่นน้ำมันเครื่องร้อนๆ จนฉุนกึก
ที่ทะลักเข้ามาในห้องโดยสาร...เขากำลังเมาธ!

“อีกไกลมั๊ยครับลุง ?”

“โอ้ ใ้หนูม...เพิ่งออกมาไม่ถึงสิบห้านาที ใ้ม๊ยะนะ ว่าบ้านบึงภาวนา
อยู่ห่างจากตัวอำเภอกี่กิโล ?”

เข็ตส่ายหน้า ทำเอาคู่สนทนาหัวเราะชอบใจยิ่งกว่าเดิม

“สี่สิบกิโล ลุงบอกเลยนะ...หลุมบ่อแค่นี้ขี้ปะติ๋ว เดี่ยวลุงจะพา
ผจญภัย”

เข็ตอยากตะโกนสวนไปทันทีว่าไม่เอาแบบนี้ได้ไหม...แต่ ไม่ได้
สินะ!

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์...ช่วยลูกข้างด้วย!

เข็ตภาวนาให้ทุกอย่างผ่านพ้นไปสักที ตอนนี่เขาเริ่มท้อ หูฟังที่
หยิบขึ้นมาใส่โดนแรงกระแทกร่วงแล้วร่วงอีก ยิ่งมองเห็นหนทางตรงหน้า
ที่มีแต่ป่าและภูเขาไกลลิบสลั้บซับซ้อนเหมือนเขาวงกต ก็ยิ่งทำให้
รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังฝัน ไม่ก็อาจกำลังอยู่ในนิยายที่เพิ่งอ่านเกี่ยวกับ
สองพี่น้องและการเดินทางเข้าป่าผีเฮี้ยนที่ชื่อว่าป่าพะพรางอะไรนั่น

“ใ้หนู ของจริงแล้วลูก!”

“ครับ ???” ไม่จำเป็นต้องได้รับคำตอบ รถทั้งคันก็โยกไหวราวกับ
จะหกคะเมน ถนนที่ขับมาเรื่อยๆ สิ้นสุดแล้ว ทางตรงหน้ากลายเป็น
ทางดินสีแดงถึอก อากาศแห้งเสียนฝุ่นคลุ้งไม่ต่างจากพายุทะเลทราย

คนหนึ่งจะเป็นจะตาย แต่อีกคนกลับผิวกปากหัวเราะชอบใจราวกับ
สนุกสนาน

“โน่น เห็นเขาถูกนั่นมั๊ย ไอ้ที่แหลมๆ กว่าใครเพื่อนนะ”

“ห...เห็นครับ”

“หมู่บ้านบึงภาวนาอยู่หลังเขาถูกนั่นแหละ หลังจากนั้น ขอให้สนุก
นะ!” พุดจบ แขนที่ดูโรยแรงก็หักพวงมาลัยไปทางซ้ายสุดทันที เชื้อตลกา
เข้าชิดกับบานประตูที่คลอนสั้น ก่อนที่รถจะมุ่งหน้าเข้าไปยังหนทางที่
ดูไม่เหมือนกับคำว่าถนนเลยสักนิด ทางตรงหน้าคงเรียกได้แค่เพียงว่า
“รอยรถ” เท่านั้น

มันเป็นแค่เพียงทางดินแคบๆ ที่รถยนต์สวนกันยังยากลำบาก
เส้นทางเริ่มชันขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ขณะที่เครื่องยนต์ครางอื้อๆ ค่อยไต่
ทะยานขึ้นสู่หุบผาหมาย ลัดเลาะไหลเขาอย่างน่าหวาดเสียว ผังหนึ่ง
เป็นหน้าผาที่สามารถมีหินร่วงลงมาได้ทุกเมื่อ ขณะอีกฝั่งคือเหวลึก
ที่ไม่มีรั้วกันใดๆ ทั้งสิ้น

“ฉิบ...หาย!!!” อะไรใกล้มือ เชื่อกว่าจับมันเอาไว้ก่อน ชายหนุ่ม
สติเตลิดไปหมดแล้ว

ผ่านพ้นช่วงเหวลึก ทั้งสองมุ่งหน้าเข้าสู่หนทางที่เต็มไปด้วยต้นไม้
สูงยืนต้นเรียงแน่นชนิดสองข้างทาง บรรยากาศเงียบสงบค่อนข้างไปทาง
วังเวง กิ่งก้านอวบหนาโค้งเข้าหากันราวกับอุโมงค์สนธยา ไปไม่ครครึม
มีรั้วลำแสงลอดลงมาเบาบาง เชื้อตลกากระจกลงด้วยมือหมุนที่ผิด
อากาศค่อนข้างบริสุทธิ์ แม้จะได้กลิ่นดินขึ้นๆ คล้ายช่วงเวลาหลังฝนตก
ถึงตรงนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมหมู่บ้านบึงภาวนาอะไรรึนั้นถึงไม่ปรากฏใน

แผนที่

“สนุกมั้ยล่ะ?”

“สนุกตรงไหนครับเนี่ย” เข็ตถอนหายใจอย่างอ่อนล้า ขาสองข้างเกร็งจนเหน็บชากันไปหมด ไม่นานหลังจากนั้น เมื่อรถผ่านพ้นไหล่เขาและแนวอุโมงค์ต้นไม้สลัดซับซ้อน ข้างทางเริ่มปลอดโปร่ง มองเห็นลำธารเล็กๆ ที่มีน้ำใสไหลอ้อยอิ่ง...แล้วรถค่อยๆ ชะลอลงเพื่อจอดที่ได้ร่มไม้ใหญ่

“จากนี้เองต้องเดินเท้าเข้าไปอีกหน่อย เพราะไม่มีทางรถแล้ว” ลูกคนขับหันมาตอบอย่างใจเย็น “เดินได้ตามแนวหินขึ้นไป พอข้ามสะพานก็ถึงบึงภาวนาแล้วละ ลำบากหน่อย แต่ถ้าเอ็งเห็นที่นั่นแล้วจะหายเหนื่อย”

“ครับ ขอขอบคุณครับ” เข็ตค่อยๆ ลงจากรถ อาการเหน็บชายังไม่หายทั้งหมด “ค่าโดยสารเท่าไรครับ?”

“ไม่เอาละ” ลูกคนขับกระโดดตามลงมา หัวเราะเอิ๊กอ๊าก “ลุงแค่ไปทำธุระ แต่ถ้าเอ็งจะกลับเข้าเมือง โน่น อีกสี่ห้าห้าวัน ลุงถึงจะลงไปใหม่ ไว้ค่อยจ่ายตอนลงก็แล้วกัน อ้อ...ที่นั่นลำบากหน่อยนะ ไม่ค่อยมีสัญญาณมือถือ ไฟฟ้าก็ปั่นเอา”

เข็ตยกมือไหว้ขอบคุณแล้วออกเดิน เนิบเขาเตี้ยๆ มีพันธุ์ไม้แปลกตา ยืนต้นสูงชะลูด แต่ยังมองเห็นแนวหินที่ลูกบอกมาชัดเจน รวากับมันเป็นหนทางปกติของผู้คนที่นี้ ชายหนุ่มแบกกระเป๋าเป้แล้วเดินตรงขึ้นไปอย่างคล่องแคล่ว วัตถุประสงค์จริงๆ จากระยะทางก็ไม่ได้ไกล แต่การเดินทางกลับยาวนานและอ่อนล้ากว่าที่ประสบการณ์เคยพบเจอหลายเท่าตัว

จนรู้สึกเหมือนหมู่บ้านแห่งนี้แยกตัวออกห่างโลกภายนอกไม่ต่างจากเมืองลับแลที่มีอยู่จริงบนโลก

กระทั่งเขาปีนขึ้นมาถึงจุดสูงสุดของเนิน สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือสะพานเชือกที่แขวนเชื่อมระหว่างหุบเขาทั้งสองลูกที่คล้ายซ้อนกันเป็นชั้นนอกและชั้นใน คั่นกลางด้วยเหวลึกที่มองไม่เห็นกัน ความมืดมิดของมันทำให้ทั้งสองขาก้าวแทบไม่ออก แต่เข็ตกลับไม่ได้ เขากลั้นใจแล้วเดินเข้าไป ระยะทางเพียงยี่สิบเมตรแต่ไกลเหลือทน

“เฮีย...ร่วลงไปสามวันจะถึงพื้นมัยวะแม่ง!” เข็ตสะบัดตัวด้วยท่าทางขนลุกหลังจากข้ามพินด่านทดสอบความกลัวด่านสุดท้าย ร่างกายอ่อนล้าจากทุกอย่างที่ผสมปนเป เหนือโสมกายจนขึ้นและเหนียวเหนอะ จนเมื่อเขาเห็นป้ายขี้มเหสีโค้งเก๋ๆ ที่เขียนด้วยลายมือว่า **หมู่บ้านบึงภาวนา** จึงรีบเดินลอดเข้าไป...แล้วความเหนื่อยทั้งหมดก็หายไป

“อะไรวะเนี่ย...อันซีนชิบหาย!”

เข็ตมองเห็นหมู่บ้านแทบทั้งหมดที่รวมกันเป็นจุดเดียวจากมุมสูงบนไหล่เขา ชุมชนที่ดูเรียบง่ายและร่มเย็นคล้ายเห็นริ้วหมอกลอยต่ำเฉื่อยเฉื่อย “บึงภาวนา” ตั้งอยู่ท่ามกลางอ้อมกอดของขุนเขาที่โอบอุ้มไว้ในแอ่งกระทะ เขาสูงรูปร่างแปลกตากอดล้อมอยู่รอบทิศทางทอดตัวเป็นเส้นก้ำแกงสีเขียวครึ้มเข้มซ้อนกันเป็นชั้นๆ สุดลูกหูลูกตาสวยงามจนไม่อาจอธิบายได้ครบถ้วน นี่ไม่ใช่หมู่บ้านที่ถูกโลกภายนอกกีดกัน แต่เป็นสถานที่ที่ปัสถิวิเวกออกมาอยู่หลังม่านของธรรมชาติที่แสนอัศจรรย์ด้วยตัวเอง

บ้านเรือนเรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบ มองเห็นหลังคาหลากสีลดหลั่นกันไปตามความลาดชันของพื้นที่ ถนนเส้นเล็กๆ เป็นศูนย์กลางที่เชื่อมทุกหลังคาเรือนไว้ด้วยกันประหนึ่งงานฝีมือแสนประณีต ถัดจากส่วนของหมู่บ้านติดเชิงเขาที่มีไผ่หมอกลอยต่ำปกคลุม บึงขนาดใหญ่สีเขียวมรกตสะท้อนแสงอาทิตย์พร่างพร่างประหนึ่งท้องฟ้ากระจ่างดาวเด่นหราร้องเรียกสายตาให้จ้องมองราวกับมีมนต์สะกด...นี่สินะ ที่มาของชื่อหมู่บ้านบึงภาวนา หมู่บ้านที่ไม่ปรากฏในแผนที่ประเทศไทย!

4

คนนอก

อยู่ๆ ก็นึกถึงบิกซึ้นมาในความอ่อนโยนของธรรมชาติ

ทั้งสองเคยไปไหนมาไหนด้วยกัน เคยถูกลากไปเที่ยวในที่ที่ไม่อยากไป แต่สุดท้ายก็ยอม ไม่ใช่เพราะว่าชอบการเดินทาง แต่ชอบที่ได้มีกันและกันอยู่ในช่วงเวลาที่ไม่จำเป็นต้องสนใจโลกทั้งใบ จากนั้นไม่มีบิก ก็จะได้มีโอกาสไปในที่ใหม่ๆ อีก ความหมั่นเคี้ยวกางแซนโอบกอดไว้อย่างเงียบเงียบ

เข็ดลงบันได แล้วมุ่งหน้าสู่ทางดินทอดยาว ยังไม่ทันจะไปไหนไกล ก็ต้องสะดุ้งสุดตัวที่เมื่ออยู่ๆ มีชายตัวโตคนหนึ่งโผล่มาทางด้านขวามืออย่างกะทันหัน ท่าที่ดูดันไม่น่าเสวนา ผิวคล้ำเข้มเกรียมแดด แบกจอบเสียมหลายด้ามเอาไว้บนไหล่

“คนบ้านไหน?” ไม่ใช่คำทักทาย แต่เป็นการคาดคั้น “มาอย่างไร?”

“ผ...เอ่อ ผมมาหาเพื่อนครับ ชื่อ...ชื่อเก่า น้ำพอจะรู้จักบ้านเพื่อนผมมั้ยครับ?”

สายตาของผู้ทักทายกลอกขึ้นด้านบนราวกำลังใช้ความคิด

แล้วจึงพยักหน้า “บ้านผู้ช่วยเกศรี ?”

“ใช่ครับ ใช่” เข็ตพยักหน้าหงึกหงัก ถ้าจำไม่ผิด ลุงคนขับรถพุดนี้ชื่อขึ้นมา “ผมมาหาเพื่อนครับ พอดีเรียนจบแล้วจะไม่ได้เจอกันอีก คิดถึงครับ น้ารู้จักมั๊ยครับ ?” รู้ดีว่าคำพุดดูแปลกๆ แต่แก้ไขอะไรไม่ทันแล้ว

“อืม รู้จัก บ้านผู้ช่วยเกศอยู่ข้างโน เดินตรงไปเรื่อยๆ ถ้าเห็นต้นมะขามคู่ก็เลี้ยวเข้าไป บ้านหลังใหญ่หลังคาสีแดง” ชาวบ้านนิรนามยกมือชี้ไปตามเส้นทาง มันก็ดูเป็นการถามไถ่ปกติ หากว่าเขาไม่ยื่นมือทำตาแข็งและร่างกายที่ขยับเขยื้อนเหมือนหุ่นยนต์ คงไม่รู้สึกขนลุกเท่านี้

เข็ตหันมองไปตามที่อีกฝ่ายชี้ แต่เพียงแค่ว่าหันกลับมาขอบคุณชายคนนั้นก็หันหลังเดินจากไปเสียแล้ว จึงเก็บคำนั้นไว้ในใจแล้วออกเดินทางตรงไปจุดหมาย เข้าใจแล้วว่าใคร่โดนคนที่นี่มองราวกับเป็นตัวประหลาด เขาตัดปัญหาด้วยการหยิบหูฟังขึ้นมาเปิดเพลงแล้วเดินเฉยต่อสายตาเหล่านั้นไป แต่ไม่เห็นใช่ว่าไม่รู้สึกละ...ยังคงถูกมอง ตลอดเวลา

รู้สึกตัวอีกครั้งก็ตอนที่หมาตัวหนึ่งเดินมาคลอเคลีย และเขาก็ยืนอยู่ตรงบ้านหลังคาสีแดงที่ว่าแล้ว

“นี่แหละมั้ง ?”

บ้านไม้ยกพื้นสูงโอ้อ่า สีน้ำตาลเข้มเงางามจากเนื้อไม้ดูเงางามสงบเยือกเย็น หลังคาทรงปั้นหยาดโดดเด่นกว่าบ้านหลังอื่นๆ พื้นที่โดยรอบกว้างขวาง มีโตะชุดตายนอกบ้านตั้งอยู่บนสนามหญ้าที่ถูกตัดเลี่ยนเตียนสบายตา มุมหนึ่งเป็นแปลงปลูกผักนานาชนิด รั้วไม้กั้นเขต

เก่าคร่ำแต่เปี่ยมความขลัง พี่เขาที่ขึ้นรดพันดูเป็นระเบียบอย่างไม่มี
ตั้งใจจะตกแต่ง

เข็ตเกาะรั้ว เข่งเท้าชะเง้อมองเข้าไปด้านใน ประตูรั้วไม่มี
แม่กุญแจติดตั้ง จึงไม่รู้ว่ามีคนอยู่หรือเปล่า

“มีใคร...”

แต่คำปากหมายจะเรียกหาคนข้างใน ใจก็เริ่มวิตกกังวล ความคิด
แฉลบพลันผุดพราย ถ้อยคำมากมายที่ระเตรียมกลายเป็นความประหลาด
ทั้งที่ตั้งใจไว้แล้วว่าจะขอโทษเจ้าตัวโดยไม่สนผลลัพท์ใดๆ ทั้งสิ้น

การกระทำในตอนนั้นเลวร้ายเกินไปกับคนๆ หนึ่ง กระทั่งเข็ตยังไม่
ยอมยกให้อภัยตัวเองด้วยซ้ำ แล้วเพียงคำขอโทษจะคู่ควรจริงๆ หรือ ?

“อยู่จ้า...” เสียงขานตอบจากในตัวบ้านแทบจะทันใด หลิงวัย
กลางคนเดินลอบออกมาจากร้านแต่งกวาดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม อายุสี่สิบ
ต้นๆ ผมสีดำตรง ยาวเคลือบดำ สวมกางเกงสแล็กม้วนขาขึ้นมามีครึ่ง
กับรองเท้าบูท เสื้อยืดสีหม่นสวมทับด้วยเสื้อแขนยาวลายตารางหมากรุก
และถุงมือผ้าซึ่งเปื้อนไปด้วยยางจากผักที่ปลูก

“ขอโทษนะครับ ที่นี้ใช่บ้านของเก่ามั๊ยครับ ?” เข็ตหนักแน่น
ปั้นหน้ายิ้ม ทำใจดีสู้เสือ “ผมเป็นเพื่อนเก่าครับ”

“ใช่จ๊ะ เพื่อนเก่าหรือลูก เดี่ยวแม่เปิดรั้วให้” เจ้าของบ้านยิ้ม
อย่างเป็นมิตร สายตาอ่อนโยนอย่างเหลือเชื่อ

เข็ตพยักหน้า ยิ้ม แล้วถอยห่างอย่างสำรวมเมื่อประตูรั้วค่อยๆ
เลื่อนผ่านไป

“เชิญจะ เข้ามาในบ้านก่อนนะ เก้าน่าจะพักอยู่บนบ้านมั้ง”

บานประตูเปิดออก ความประหม่ายิ่งเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม แม้
เจ้าของบ้านจะเป็นคนเดียวที่มองเขาอย่างเป็นมิตร

เข็ตถูกเชิญเข้าไปนั่งที่โต๊ะกลางสนามหญ้าที่เห็นในตอนแรก
ชายหนุ่มก้มหน้างูด หัวใจเต้นโครมครามเมื่อแม่ของเก้าบอกว่าจะไปตาม
เจ้าตัวมาหา อึดใจเดียวเสียงฝีเท้ายำเหยียบพื้นหญ้าดังไถลเข้ามาเรื่อยๆ
ทำให้ผู้มาเยือนต้องตัดสินใจอย่างเด็ดขาด

“ไอ้เก้าขอโทษที่ต่อย...!!!” เข็ตรรวบรวมความกล้าทั้งหมด
หันไปปะทะกับ...แม่ของเก้า

นรก!

“น้ำจะลुक”

“ข...ขอบคุณครับ” เข็ตลุกลี้ลुकลง รับขันน้ำมาแล้วดื่มรวดเดียว
จนหมด ทั้งๆ ที่มาอยู่ตรงนี้แล้ว แต่ทำไมยังไถล ยิ่งรู้สึกทำไมพร้อมมากขึ้น
เป็นเท่าตัว เข็ตก้มหน้างูดพลงใช้ความคิด ทว่าคนที่เขาอยากเจอ
ก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้าแล้ว

เก้าดึงเก้าอ้อออกแล้วนั่งลง สีหน้านิ่งเรียบราวกับคนที่เกลียดชัง
โลกทั้งใบ ไม่นิยมดียินร้ายที่เห็นเข็ตมาหาถึงหน้าบ้าน ดังว่าไม่เคยอยู่ใน
ความสนใจแต่แรก แววดตาสุซุมคมเข้มตัวดมมองอย่างไม่ยี่พระ

“เก้า มึง...เอ่อ เป็นไงบ้างวะ ?” สุดท้ายทนความอึดอัดไม่ไหว
เข็ตจึงทำลายความเสียบ แต่มันไม่สำเร็จ

ในสายตาของเข็ตแล้วเก้าเป็นผู้ชายที่โดดเด่นอย่างไม่ต้องสงสัย
อาจเพราะใบหน้าเรียวได้รูปปรับกับทรงผมคอมม่าทันสมัยโฉบเฉี่ยว

เมื่อสัมผัสถึงบ้านเกิดเมืองนอนแล้วก็เข้าใจว่าทำไมถึงมีผีพรณที่ชาวเนี่ยนสะดุดตาแบบนี้ ดวงตาหรีเล็กสีดำสนิทกับคิ้วเข้มโค้งยิ่งทำให้เครื่องหน้าดูมีเสน่ห์จนน่าอัศจรรย์ ที่น่าแปลกใจคือบุคลิกกลับเรียบเฉยเกินไป ทั้งที่ริมฝีปากเรื่อๆ นั้นแคยกเล็กน้อยก็ดูอ่อนโยนขึ้นแล้วแท้ๆ

เข็ตมั่นใจว่าตอนเห็นอีกฝ่ายที่วิทยาลัย เก้าดูร่าเริงและสดใสกว่าตอนนี้ แต่ก็ละสาเหตุไว้ในฐานที่เข้าใจ

“มึงมาทำไม ?” เสียงราบเรียบเอ่ยถาม คำพูดฟังดูปกติที่สุดแต่กลับเย็นชาที่สุด

เข็ตประสานมือแน่นใต้โต๊ะ “แผลมึง เอ่อ...เป็นไงบ้างวะ ?”

“กลับไปหะ อ้ายยังกลับได้”

“เดี๋ยว...มึงช่วยตอบคำถามกูก่อนดี กูถ่อมาตั้งไกลเพื่อมาเจอมึงจะไ่ล่กันง่ายๆ ั้งหรือ ?”

“แล้วมึงเห็นกูเป็นอะไรมัยละ ก็ไม่” เก้าเงยหน้าขึ้นมอง ตอนนั้ที่เห็นชัดคือรอยจ้ำสีม่วงบริเวณมุมปาก

เข็ตรู้ดีว่าไม่เป็นแผลไม่ได้แปลว่าไม่รู้สึกเจ็บ การถูกเมินเฉยพาให้เริ่มอึดอัด พื้นที่โล่งกว้างแต่เขากลับจับตัวเองยัดลงในกล่องความคิดที่คับแคบ สายตาวาดๆ ตวัดมองคนตรงหน้าเป็นจิ้งหะไม่คงที่ เก้าสวมเสื้อสเวตเตอร์คอเต่าแขนยาวหลวมโพก จงใจปิดบังรอยแผลที่แขนขวาอย่างชัดเจน

“กูขอโทษ...กูไม่รู้ว่าจะพูดอะไร มึงเข้ามาช่วยกู โดนฟันแทงกูแต่กูยังต่ออยมึงซ้ำอีก” ครั้งนี้เข็ตไม่หลบหน้า จ้องมองด้วยแววตาจริงจัง “ตอนนั้นกูหวังไ่บึกจริงๆ วะ กูคิดว่ากูช่วยมันได้ คิดว่ามันจะไม่ตาย”

เก่าถอนหายใจพลางเอนหลังทอดสายตามองเลยผ่านคู่สนทนา
ไปแสนไกล “เลยไม่ได้คิดว่าตัวเองก็อาจจะตาย”

“เออ...” คนผิวดตบตันคว้น “ตอนนั้นคิดหึหึอะไรไม่ออก ฎุกกลัวว่า
บิกมันจะเป็นอะไร ฎุเป็นห่วงเพื่อนฎุ เก้า...มึง โกรธฎุได้นะ ไม่ต้อง
ยกโทษให้ฎุก็ได้ แต่ฎุแค่อยากมาขอโทษมึงจากใจจริง ฎุ...ขอฎุแผล
ได้มั๊ย ?”

“ดูแล้วยังไงต่อ ดูแล้วฎุก็ไม่ได้หายวันนี้พรุ่งนี้”

“ก็ใช่ แต่...”

“คำขอโทษของมึงฎุรับ แล้วก็กลับไปได้แล้ว ที่นี้ไม่เหมาะกับมึง
มันไม่ใช่ที่ของ คนนอก มึงอยู่ที่นี้ไม่ได้หรอก”

คำว่าคนนอกตอกย้ำความห่างเหินจนใจเจ็บแปลบ สำหรับคนที่
จะมองแบบนั้นก็แปลก แต่กับเก้าที่แม่ไม่ได้สนิท ทว่าก็คุ้นเคย การ
ฎูกมองแบบนี้ทำให้หนักหน่วงใจพิกล

เข็ตรู้สึกเหมือนตัวเองลึบตกลงเรื่อยๆ ตะกอนความรู้สึกบางอย่าง
เริ่มก่อตัว ขมุกขมัวจนอยากอาเจียน

“ทำไมฎุยังไม่รู้สึกสบายใจวะ ?” เข็ตนี้วุ่นวาย จ้องมองเก้าอีกครั้ง
“มึงก็ให้อภัยฎุแล้ว แล้วทำไมฎุ...ยังรู้สึกแยะ ?”

“นั่นก็เป็นปัญหาของมึงแล้ววะ อย่าผลักระความรู้สึกให้ฎุเลย
เพราะฎุไม่รู้สึกอะไรสักอย่าง มึงหยุดดี้อ” เก้าผงะเล็กน้อย หลบตา
ครุ่นคิด “ดี้อด้าน...สักทีเถอะวะ”

นิ่งเงียบไปนาน จนกระทั่งสิ่งที่ค้างค้างตกลึก “มึงจะไม่ช่วยฎุ
ก็ได้จริงๆ แล้วหนีไปเหมือนคนอื่นก็...”

“ถ้ามันทำได้ มันแม่งก็อย่างเหี้ย” เก้าขึ้นเสียง “รู้ว่าคุณจะตาย อยู่ตรงหน้า ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างมันก็เกินไป”

“คนอื่นวิ่งหนีพวกกูไปหมด” เขี่ยยังคงโต้แย้ง แม้มันกล้าสบตา

“แต่กูไม่ใช่คนอื่น เลิกเข้าสี่เหอะกูขอร้อง...ย่อนเวลากลับไปแก้ไข อะไรก็ได้ เจ็บแทนกูก็ได้ ขอโทษก็ยกโทษให้แล้ว ก็ - จบแล้วนี่” เก้าเอ่ยอย่างฉุนเฉียว สายตาดำบ่งบอกชัดว่าคร้านจะสนทนาต่อ “ธุระของมันกับกูจบแล้วไซ้มั๊ย”

“.....” เขี่ยจ้องหน้าคนถามวูบหนึ่ง จึงมองผ่านไหล่ไป ไม่ชอบ สีหน้าที่เต็มไปด้วยอารมณ์แบบนั้น เหมือนถูกผลักใส่ไปยังที่แสนไกล ยังคงยืนยันในใจ...ตอนยี้ม มีเสน่ห์ อยู่แล้วแท้ๆ

“กูถาม ?”

“เออ จบก็จบวะ!” ปล่อยมัน เขี่ยปรามตัวเอง เอาตามที่อีกฝ่าย บอก ขอโทษแล้วก็แล้วกันไป แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว อยู่ต่อก็ไม่ได้เช่นกัน เขี่ยหยิบกระเป๋ารขึ้นพาดบ่า คิดว่าถ้าขอร้องอย่างถึงที่สุด ลุงคนข้าง คงจะเห็นใจและยอมไปส่ง ทั้งสองลุกขึ้นแทบจะพร้อมกัน “อ...ถ้ามัน มีอะไรอยากให้อูช่วยเหลือ บอกอูนะ อูจะช่วย”

เก้าที่หันหลังกลับไปแล้วขานตอบโดยไม่หันมอง “กูไม่มีอะไร ให้มันช่วยทั้งนั้น”

ผู้มาเยือนถึงกับใจหล่นวูบ จำเป็นต้องตรวนกันขนาดนั้น เสียหรือ ? - แต่เมื่อหันมองข้ามไหล่กลับไป เขี่ยก็เดินห่างไปไกลแล้ว ต่อให้มีคำพูดอีกมากมายที่อยากจะบอก ทางนั้นคงไม่อยากจะได้ยินอยู่ดี

นั่นสิ...แล้วจะคาดหวังความช่วยเหลืออะไรจากคนที่ช่วยเพื่อน

ตัวเองยังไม่ได้ ?

“จะกลับแล้วหรือจะ...เพิ่งมาเอง” เสียงจากแม่เก๋ารั้งให้เซ็ดชะงัก ชายหนุ่มหันกลับมาเอ่ยลาอีกครั้ง

“ครับแม่ ผมมาคุยกับเก๋ากับเดี๋ยวลูกครับ หมดธูระแล้วก็กลับครับ ขอขอบคุณมากครับ”

“พูดเป็นเล่น ลูกจรรยาไม่พาไปส่งหรือคะลูก เมียแก่ป่วยติดเตียงนะ พูดตรงๆ ก็แก่จะลงไปในเมืองแค่ช่วยรับยาให้เมียอาทิตย์ละครั้งสองครั้ง” เธอตอบอย่างไม่ทุกขร้อน “เรายังไม่ได้รู้จักกันเลย ทำแบบนี้เจ้าบ้านรู้สึกแย่นะ”

“ขอโทษครับ” เซ็ดยังคงอารมณ์ขุ่นมัว แต่ก็พยายามแยกแยะ “ผมชื่อเซ็ดครับแม่”

“แม่เกศนะจ๊ะ” เธอโบกมือไปมาอย่างคนอารมณ์ดีอยู่เป็นทุนเดิม “แม้ว่ายังไงหนูเซ็ดก็ต้องพักที่นี่ก่อนแหละ เดี่ยวแม่ให้เก๋าพาไปหาที่พัก แล้วก็อาสาเป็นไกด์พาเที่ยวด้วยเลย ดีมั๊ย ?”

“แม่!!!” เก๋าก็ได้ยินถึงกับเดินกลับมาทันที “มันไม่ได้มีอะไร น่าเที่ยวน่าพักขนาดนั้น แม่ก็รู้ ให้แม่กลับไปแหละ”

“นานๆ จะมีเพื่อนมาหา ทำแบบนี้ไม่หักหน้าแม่ไปหน่อยหรือเก๋” เธอเอ่ยถามลูกชาย “บ้านพักป่าตายใจ”

สถานการณ์ไม่สู้ดี เซ็ดไม่ได้ไร้เดียงสาจนไม่เข้าใจสิ่งที่เป็นอยู่ “ผ...ผมกลับดีกว่าครับ”

เก๋ากลับมาพยักพยิตเชิงเห็นด้วย เพราะเหมือนจะได้สะสาง ปัญหาที่เดียว “ดี เดียวกลับไปส่ง”

“อย่างแรก แม่ก็ว่าเพิ่งพูดไปนะ ว่าลุงจรรยาแก่ไม่ออกกรททุกวันแล้ว”
แม่เกศยังคงยิ้ม แต่กลับทำให้บรรยากาศดูกดดันขึ้นมาซะทันทัน
“อย่างที่สอง แม่ไม่คิดที่กำลังขอความเห็นจากลูกนะเก่า”

คนถูกถามให้ลกระตุก ท่าทีของเก่าเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน เลี่ยงสายตา
ไม่กล้าสู้หน้าแม่ เพราะรู้ว่าน้ำเสียงราบเรียบทว่าหนักแน่นมันแปลว่า
คือคำสั่งที่ได้เด็ดขาด

เก่ายกสองมือขึ้นยอมแพ้ ทอดถอนใจอย่างจำยอม “ครับก็ได้
ตกลงตามนั้น”

สงครามเย็นระหว่างสองแม่ลูกแม้จะสงบลงโดยไม่มีความรุนแรง
แต่ก็ไม่ได้ทำให้เข็ตรู้สึกสบายใจขึ้นมาเลยสักนิดเดียว ไม่อยากเป็นต้นเหตุ
ให้ใครต้องมาทะเลาะหรือผิดใจกัน ทว่าเรื่องราวเกิดขึ้นก็เป็นเพราะ
เขายังคงยืนอยู่ในสถานที่แห่งนี้... หมู่บ้านที่ไม่ต้อนรับคนแปลกหน้า

สายตาของเก่าไม่เพียงตอกย้ำว่าเข็ตเป็นแค่คนนอก แต่ยิ่งซ้ำเติมว่า
คือตัวปัญหาสำหรับเข่อีกด้วย!

“เจ็ด” เดินทางสู่ หมู่บ้านบึงภาวนา เพื่อพบกับ “เก้า” เพียงต้องการเอ่ยคำขอโทษ
ในเรื่องค้างคา ทว่าสิ่งที่ต้อนรับกลับเป็น ความลับ
ซึ่งผู้ล่วงรู้ไม่อาจลับออกไปพร้อมลมหายใจ

ขณะหาทางแก้ไข ฆาตกรรมวิปริต

จาก ผู้ล่วงรู้ความลับ

ผู้ต้องสงสัย

ปลายทางแห่งโศกนาฏกรรมวิปลาส

ฉากหลังของบึงภาวนา

คนนอกหรือคนใน

ท่ามกลางเสียงซบซ่าน

มิตรภาพบนเส้นทางสี่เลียด

ร่วมหาคำตอบไปพร้อมกัน

ที่ ลึกลับ ซ่อนเร้น ล่องลอย

ก็ได้เปิดฉากขึ้น

กลายเป็น

อย่าง ไม่ต้องสงสัย

คืออะไร

มีสิ่งใดซุกซ่อนไว้...

ใคร คือฆาตกร

ของบทสวดต้องสาป

จะลงเอยอย่างไร

กับปฐมบทโลกแฟนตาซีไทย

จนบรรทัดสุดท้าย

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปี ขึ้นไป

ทดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime